

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 519. Hormisdæ Pap. Annus 6. Iustini Imp. 2. Theodorici
Reg. 27.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

IESU CHRISTI Annus 519. HORMISD. PAP. IUSTINI IMP. 2. THEODORICI REG. 27.

I. DE CON- SVLATV IUSTINI ET SVTHA- RICL.

2 Apud Caf- sa. in. a. e. p. 3. a.

II. LEGATIO M- CIA AB HORMISD. DA COM- STANTI- NOPOLIM

b Extat in- ter Hormis- d. epistol. tom. i. epist. Rom. Post

III. COMMONI- TATE SCRIB- TA LEGATIS, QV- E IN VIA AB EPI- AGENDA SVERT.

IV. QVOMO- DO TR GE-

IAM vero ad sequentis anni res gestas transcamus: Notatus hic reperitur annus Consulatu ipsius Iustini Imperatoris, qui collegam Eutharicum cognomeno Cill cum sibi adiuit: gener hic fuit Theodorici Regis, nupta ipsi Amalafueta (dicta valgo Amalafunta) filia ipsius Regis. Pax firma erat inter Iustinum atque Theodoricum Italie Regem; cuius rei gratia motus idem Eutharicogeniti Theodorici collato ipsi à Iustino Imp. est perspicuo testificatio Athalaric Regis, filii eiusdem Eutharici, dum inter alia scribens ad Imperatorem, hac alit: *Vos gentorem meam palmate claritate decorasti.* fuisse palmarum vetem Consularem, habes apud Casiodorum a. Seb. & adoptiois gratia imperitum à Iustino Imperatore Eutharicum, idem Athalaricus in dicta epistola inferius subdit.

Quod autem ad anni huius res gestas pertinet, plane memorabilis ex eo redditur, quod post plurimorum annorum acerbissimam disensionem Ecclesia Orientalis schismate scissa ab Ecclesia Romana, pace cumposita, eodem patens, communionem Catholicam coningitur. Quomodo autem ista se habuerint, ordine rerum gestarum sunt pro temporis ratione pandenda: atque primum de milla legatione ab Hormisda Pontifice agendum erit. Licet autem (ut vidimus) ipsius Hormisdae presentia ad rem tantam ab Orientalibus quaerere, tam morte maiorem per legatos rem agere, consilium visum est. Delegit itaque ad munus obeundum Germanum Episcopum; quem non alium putamus, quam ministrum illum S. Germanum Episcopum Capitanum, qui ad Anathasium Imper. eodem munere functus est, ut sexo Annalium tom. dicitur. Missus cum eo est Iosanus Episcopus, sed cuius Ecclesie Anathasius fuerit, haec tunc mihi incognitum est. His adiunxit Blandinum presbyterum, & Felicem atque Dioscorum diaconos: quibus eiusmodi dedit admonitionem, quae coniter Inducio ex eodem codice h'c descripto, ne vel transferentem vnguem à mandatis recederent: ipse autem sic se habet se

Inducio, quem accepimus legari Apostolica Sedis, qui supra.

Cum Deo propitio partes Orientales fuerit ingressus, si qui Episcopi vobis occurrerint, & libellum, cuius contentum est, percipitis à se subscripsum offerre voluerint suscipite, usque prebete sanctae communionis consortium. acceperunt eum idem Legati ab Hormisda libellum professionis Catholicae fidei, quo probarentur qui vere se esse Catholicos dicerent, & mirum ut secundum formam illam eederent fidei confessionem. Unde subdit: Si vero occurrerint Episcopi, eo quo superius diximus ordine profertur noluerint, & vobis equidem sub sacerdotali assensu tractentur: sed neque vobis sit cum his mensa communis, neque ab his vel vinctura praefornata esse, nisi tantum subductionem, si causi: yoposent, & his praesentem: ne credant omnino schismatice despecti habes, lector, quod obleruas, ad quos usque terminos se extendat prohibita cum haereticis conversatio. Hac sunt, quae in vialidem servanda praescribit. Quae vero cum peractissent Constantinopolim, custodire debent admonuit accipe.

Cum autem Constantinopolim, Deo adiuante, veneritis, in eam accedite, quam Imperator praesens mansuam; &

nam ad salutarium vestram primum permittit Medere, exceptis his, qui ipse miserit Imperator, aut nostra communione esse cognoscant, hanc ipsam Principem vobis: cui praesentibus salutaribus, litteras nostras offerre, iugiter magnum nos de eius imperio gaudium percipisse, & nimirum gratulati, quod cum Deo omnipotenti ad hoc auctu, iuxta eum sacrae litteras, ut secundum ea, quae sunt ab Apostolica Sede constituta praesentibus, Deo auctore, & regno eius adveniente, Episcoporum & pax & unitas huius temporibus desiderata propinquet. Qui si hoc votatus fuerit, ut Constantinopolitanum viderit Episcopum: insonat, ut praesentia habere, quae etiam ab eis sepe sunt cognita, quae ab universis Episcopis Catholicam communionem amplectentibus profertur desecra celebrant, & ita si Episcopus Constantinopolitanus implere paratus est, & gratulante & curante, si vero Sedes Apostolica adhortationem sepi contempsit, quid necesse est, ut ad occasionem contentioni solutatio nostra proficiat, quibus non est disputandi aut certaminis causa mandata? Vidili, quomodo pudentem cantum fuerit, vitare de fide vel communicatione disputationes & controversias in eis, quae iam ante fuerant decreto Sedis Apostolicae definita: vnde & intelligas, quanta in eodem auctoritas Romana Pontifici, nimirum ipsi, quibusvis decretis Synodalibus aenea ab ipsis Orientalibus editis (ut vidimus) non obstantibus, praescribere certam formam, quam ij, qui vere Catholici dici vellent, sequi deberent: sed audi, quae rursus eisdem Hormisda monerit.

Si vero Imperator sibi aperiri voluerit, quid sit, quod ab Episcopo fieri postulati: formam libellum quem portatis, ostendite. Quod si de anathematizatis consentiens, successores eius dixerit recitandos, ob hoc, quod propter desensionem Chalcedonensis Synodi aliqui erroris, nempe Euphemii & Macedonii fuerint exilio deportati: infamatis, nihil vos de libelli per se forma decerpere, in quasiquae damnatorum pariter continentur. Sed si eos ab hac non putaverit intentione de sceleris saltem hoc acquiescere, ut anathematizati specialiter per libellum, quem vobis dedimus, Anathasius de praesentibus eius nominibus taceatur, ab Anathasio de Diphychonum inscriptione vacabit.

Quo facta, Episcopum Constantinopolitanum in Africam communionem accipit. Libellum vero vel Episcopi Constantinopolitani, vel aliorum, qui vos suscipere, Deo volente conrigerit: primo agere, ut praesente populo recitetur. Quod si hoc fieri non poterit saltem in Secretariis, praesentibus clerici & Archidiaconi, relegatur. Probe, pater, intelligis, lector, quomodo vno resistente Romano Pontifice, in ventum penitus evanescent importunae acclamationes ille populi, & Iosannis Episcopi Constantinopolitani decretum, & Synodalis pariter constitutum, quibus neguina Euphemii atque Macedonii iniqua sceleris inferribus libelli sunt: ut percipere videas totius Ecclesiae obedientiam vno verti caerule, nempe Romani Pontificis auctoritate. Sed quae his addit Hormisda, videamus.

Ita omnia si Deo fuerint volente completa, Imperatorem rogare, ut destinatis Sacris per Metropolitanos Episcopos, ad iunctum ipsius Episcopi Constantinopolitani litteras, innotescat, Episcopum Constantinopolitanum suo quoque consensu celebrata professione, quam Sedes Apostolica destinavit, in vincta rem ad amonitionem iussu susceptum: quibus litteris etiam ipse hortetur familia praesentis. Quod si in hac parte Imperator aliquid distulit, aut attulerit; Episcopi Constantinopolitani, directis praesentibus, Episcopum sui pariter libellum, vel ceterum Metropolitanum, ipsam praesentibus, vel à vobis pariter directis fuerint, quid ipse fuerit, innotescat: quod ab eis motu omnibus vos oportet exigere, ut vialidem testimonio praesentibus, etiam universis, vel qui longe sunt passis, litteras non possit. huiusque legatis nullis imperitis admonitio ab Hormisda Pontifice.

In qua obleras, quam ample fidei professionem praestari velit Romanus Antistes ab Episcopo Constantinopolitano licet semper Orthodoxo, inquit, & in eam communicationem praedecessorum Acaej somnia laucum:

XXXI CON- STANTI- NOPOLI LEGATI DISSERT.

V. QVOD DE ACACII ROMANI ET SVCH- SORVM A- GERE DI- BERT.

VI.

VII. DE FIDEI PRO- FESSIO- NE CA- THOLICA TROSVI- GANDA.

VIII.

Ecclesiastici. IUSTINI... Nonnulli id est...

tempore: semper et palam eorum populo, vel saltem eorum Episcopis & Archimandritis illam ex scripto recitarem exhibeam; atque etiam publicis ad omnes sibi subditas Orientis Ecclesias literis datis; et ipsum cunctis faciat innotescere Sed videamus, quas per eisdem legationem fecerit Sed videamus, quas per eisdem legationem fecerit Sed videamus, quas per eisdem legationem fecerit

Hormisd. Iustino August.
Intantum pro gratia Divinitatis glorie vestra servam confitemur, et in vos subrogante vita merito, laudabiliter mundo contrari impetrate, et protestationum hominum opinione valuate, et super vos patrum edictum dilatatum curam impetrate, quam per Imperium vos aliqui dicit agnovit. Curam est quidem benignissimo promotione vestra pristino splendore ac effluere deorum mundum: sed sicut sensus alim moribus principatum, sic cum vos per vos gentium impatiens fecerit impatiens dicitur, ad nos quoque (sicut mystica loquor scriptura) testimonium sanctitatis vestra odor advenit. Et certe non late prudentium hominum sententia religiose vestra etiam innotescit dispersa, habere non potuimus incipit, quod de vobis fuerit mundi attestatio vulgata. Quia sicut medicis laude digna in immensum sibi nequeant vindicare praecordia, ita sine fine predicandum raptum in populum, quodquid bono fuerit administrationis ornatum, vinctum enim sibi quantitati sine iure magnitudo fame testimonio: quia nequeunt latere miranda. Hoc est, quod principatus vestri ac honores publica iura commiserunt. Nam quod meritorum insignia generalitatis facta sunt vota: tamen ita verum ariter iniquus exiit, qui postea vos assistentiam dicitur accepisse titulos: cum negari nequeat, dignum meritis superbiae, quorum probitatem mundum agnovit.

Sed parum est quamvis videtur universitatis, suscipere loca parum una regna vult. Illud magis est admirabile, quod ita vos habundantia laudabilitate firmatis suscipimus Imperia, ut iudicia fieri dicant. Non est delirium, et sic vos venerabili predicatione Divinitatis ad tanta postulat ornamenta venimus, praesentia etiam documenta circumvallant. Vere vobis prophetis hinc innotescit verba dixerimus: b. Prinquam se formosum in vobis, aut te. Ne putes lectore, ad iuratum Iustino Hormisdam tantis illam praeconiis esse remeque, Iustitiam namque est (secundum Prophetam sententiam dicitur): ad nihilum delictum est in conspectu eius maligni, sicut enim autem Dominum gloriosum) pios vero laudum esse ferimus, cum Deus in his honoratur. Admirandum plane dona eidem Iustino Imperatori divinitus imperita fuisse; cum (ut quod Iustini Imperatoris dicta sunt in eiusdem Iustini primordium, perspicue manifestant) secundum illud propheticum d. eueniret: De sercete erigit pauperem, et e collocat non solum cum principibus populi sui, sed super omnes solum gloria tenent. sed quod magis praestat ad hoc (ut idem Pontifex ait) a Deo praedita non fuisse videtur, ut fidem et pacem exoles sanctae Ecclesiae restitueret. Sic more suo Deus infirma mundi elegit, ut fortia quaeque confundat. Sed audi dignum Iustini laudum praecorem.

Ad hunc nos gloriam, incomprehensibilis supra maiestatis divinitatis praecore ante, obsequium pacata mundo protulit, sub vobis sibi transfata vult et probat instituit, atque ad Imperia clementia diuina prouexit: ob hoc videtur, ut tandem aduando diuinos Dominum corporis sibi vestra executione compertis, Ecclesiarum concordia diabolica impedimentum auerteret, et vinctus ad adulationem gauderet. Hoc reuerentia huius, hoc serenitati vestra specialiter cultum mandatur officium, quibus et posse omnia et per hunc videmus inditum. Itaque sicut institutus fuerit, nauae suscepti operis merito, quod superna vobis praesidentia videtur inuentionem. Et vere sic dicitur, ut per principem pax debeat fieri, quam reue-

rentia Diuinitati exposcit. Date hoc assumpti Deo nostro vestri oblationes Imperij, ut per vos possit pax fructus impleri. Sine dubio quicquid tali factis anima vestra fuerit praestitum, a vobis mundo iudicatur impensum. Magnum et inestimabile est, venerabili Imperator, propter quod assidui iudicio Diuinitatis: extendantur ecce vota pacem desiderantium, dicitur temporis tractu muret Ecclesiarum indiuisibilibus discessa commonio: est in gemitu discerpta fraternitas, cum circa Patrum dogmata varia sit voluntas.

Ac iungite ergo lumbos viribus suis: videte cui vos Regi Diuinitatis velis obsequij: quantum sit, quod per vos procurat impleri: Ecclesia veneranda corpus, quod propria Christus nosseratione fundauit: et in vestra aduocata sententia instituit. Non est quod magis circa vos gratia superne manifestum eluceat, quam si Ecclesia corpus per vestrum repararet officium, sanguinis Dominus redemptione formatum. Est quidem causa huius verisissima, et amara, sed pro inuinitate sui recentissimi dolor, et tantum Christiani animi fortis gemitus, quanto temporis est dilatum. Videndum vobis est, in quantum quorundam antiqui hostis seruetur infamia, cum oculo causa sit decessa sine sententia, pax faciat tarditatem: et cum Chalcedonensis Synodus, et beati Papa Leonis constituta placeant, quo ad libertatem reuerti volumus, a certamine non desistat. Sequuntur, quae dogmatibus praedictis ascripta sunt: et ab eorum sequantibus, quos praedicta quodammodo damnatos in relligunt, non recedunt. Tenent adhuc in complexibus nomen Acaij, quem videtur iudicio sedu Apostolica merito poenam fuisse damnari. Quis non intellegat, simulat dei, Sancto- rum Patrum sequantur dogmata, sed non diligimus scella? Quae a sancti Synodo Chalcedonensi constituta sunt, et quae beati Leonis epistola continet seruum, veneramus, amplectimur: sed Acaio, qui damnatorum communionem fecit ut est, impendimus vota.

Sed quis opus est de iudicatu rebus verba facere, cum nos horum tantummodo deceat, ut expressa superum simulatione summo, sub omni puritate pacem debeant, a quibus hoc dicuntur optare? Apud vos nihil est omni deprecationis causa, Imperator egregie, vos hic ac talibus religiose operi resistite vixis haritate: Vobis imminet, ut qui Ecclesiastica concordia habuistis sub priuata vita desiderium, sub principatu deus effectum. Non fuit, quo magis gratia vestra cumulus accedat, quam quod vobis dicitur, ut delatum est, ut quod semper vultu fieri, per vos ad eum inuinitate possit adduci. Nec breue specimen circa vos gratia Diuinitatis esset, quibus datus posse facere, quod semper optastis. Quapropter quoniam vobis tanta causa titulum videtur esse seruatam: remouete quicquid ambiguum remanuisse creditur ad plenitudinem gaudiorum. Nos enim quae dant affectione per Gratium V. C. cui pro moderatione suo congruae finimus officium legationis inuinctum, litteris vestri principatus acceptis, causa magnitudinis conuenientes destinatum viros, Germanum et Ioannem Episcopos, et Blandum presbyterum, necnon et Felicem diaconum; per quos, si (quem admodum praesumimus) serenitati vestra seruatam fecerint, secundum qua mandata sunt, Ecclesiarum aduocata generalitatis possint vota firmari. haec enim Hormisdæ ad Iustinum Imp. epistola, in qua tamen desideratur Diocori diaconi legati nomen, quod in reliquis eisdem Pontificis datis ea de causa litteris, atque ab aliis redditus expressum habetur, licet non hoc ordine, quo hic recensita eorumdem nomina, reperitur: nam in iustis post nomina Episcoporum legatorum, mox nominati reperitur: ab eo legati diaconi, et nouissimum Blandus presbyter, sed huius epistolae auctoritate dici potest, errore librorum factum, ut scries nomina sit inuersa, et diaconi ante presbyterum positi. Quae quidem praerogatiua lectore, oportuit, ne adeo muretur, cum legitur diaconos ante presbyterum nominari, et nouissimo loco presbyterum collocatum: id enim errore factum esse, et haec Hormisdæ Papae ad Iustinum Imperatorem data Epistola redarguitur. Sed ceptam de legatione decreta huiusmodi prosequamur.

Non satis id est visum Hormisdæ, qui nihil penitus

XII.

XIII.

XIV.

1. Hormisd. epist. 27.

XV. HORMISD. EPISTOLA AD EPISTEMIAM AVGVST.

XVI. COMPARATIO EPITHEMIAE QUM HELINA.

XVII.

1. Hormisd. epist. 18. XVIII. HORMISD. EPISTOLA AD IOANNEM CONSTANTINOPOLITANVM.

vultu per eremum officii, quo tanta legato felicem conseruaret effectum; et qui optime merente retinet, compleret ante missas à predecessoribus Romanis Pontificibus legationes vel inanes rediisse, effectoque eas, quis vidimus ad Iulianum Imperatorem litteras dactas, addidit alias ad Euphemiam Augustam insignem pietate fecerimam, quæ accedebat Iuliano viro suo aditricum simile ipsi, ut ipse quæ eadem fuerat omnium bonorum sui pietate concitaret; quæ & (ut dictum est) cum Imperio mirans pectus inuenit, in memoriam nostram martyr & Euphemie, in cuius basilica fuerat celebratum sacrosanctum Chalcedonense Concilium, euphemiam dicitur voluit, ut & eo patris & quoniam & celebraretur esse eiusdem Magnæ Synodi studiosissimam. Epistola autem ipsa sic habet:

Hormisdæ Episcopus Euphemie Augustæ.
Euphemiam pacem iam celesti ordinatione conuenit, cum per ad inuicem Deum eligit, apud quosdam integram conseruatiorem sua cognati asilium. Nam sicut in primata vita Deum semper reio dignitate colimus, ut de religione concordia cogitamus, & multa quidem inter ipsa Imperij vestigia primordia saluati, quæ sem nobis correctionis integra pellantur. Vnde quia in vobis autem seruat fidei gratiam, agentis Deo gratias quædam pro vobis, beato Petro apostolo supplicamus, ut vobis vestra apud Dominum iustitiam, & quæ sunt bona voluntati adimpliat. Nec dicitur est, diuina via auxilium aduenit, quia tanto religione studio mandata adhibere obediunt. Hinc est, quod quia sancti quoque vestri castas esse proposuit, hoc iustitiam ad vestram clementiam litteras distinximus, ut per vos ad perscrutanda Ecclesie pacem, mariti vestri pietas amplius inueniretur.

Magnam opem arripisse, magna velis causa commissa est, per vanciam populi Christiani vult ad Ecclesie sacra renouare, quæ per se vultu à morte redimere. Magna etiam vestro seruo parata est laudis occasio, si vobis instantium, Ecclesie sua Christum, quæ diuina fuerant munera coniungat. Nec enim, nempe sanctæ Helene, maior est gloria, quæ humana salutem ligum seruatam est, & sola Cruxem, quam omni reuerentia mundum, inuenit. Superabitur quoniam illius merito, quæ Ecclesie vinita per illum suum inuicem signum, per vos est habitura remediis. Atque vestri rogatus vestri religiosi clementia, ut fratres & Cappadocia vestri sub eis libere tenent, quem dudum nosimus, sedem suam dignitate asserere, quatenus perfectio possit esse, quæ est nichilata correctio, quia irrita est quælibet in cultura Dei confessio, nisi desit fides plenitudo. Hoc enim quod à religione fuit poposimus, à multis sanctorum scripturarum consensu est: & vinita esse in communionem non poterit, si non fuerit in reuerentia seruata. hæc ad Augustam Hormisdæ Papa.

Sed attende, quæ scribit ad ipsum Constantinopolitanum Episcopum Ioannem, penes quem optime seruetur tenere totius pacis conciliande facultatem; et si ipse resistere, ut fecerant predecessores, omnem operam & imperium periculis non dubitaret. Quamobrem de mulcere hominem lenitate, & resiliere in veritatis vergerere stimulis ad cursum, dubijque efficacioribus laudare & certum, reddere argumentis, arque labantem animo rationibus stabilire non prætermittit. Accipe igitur ipse dignas tanto Pontifice litteras, quæ sic se habent:

Hormisdæ Episcopus Ioanni Episcopo Constantinopolitano.
Reverentiam & vnam fratres, congruam litteris tuis sic expressitque libere respicimus; & quid in his consensuati fuerimus inuenimus, quod castitate præteritum, eundem expressimus. At licet nulla sententia tuis nunc crebra legatis, non vni in Ecclesia diuinae conversationis tue vestigia insulerit; tunc tamen ad hoc lacum aperire vestri non reperit rationem consilium; quia tunc bene de fidei seruitate differitur, quando simpliciter veritas concilianda pacis inposita explicatur. Desiderat quippe tua, quomodo te ad Ecclesiam te-

sterni festinare contentum, ut haberet partes illas, semper copiamus: nec sola reorum ambitione contenti, ut etiam precibus sumus. Vestri sunt hoc & mundi testimonio rotas, & quæ loquuntur: quia ut Catholica vinita reparatio fuit, audierat enim nostram inueniata fidei integritate submittimus. Inuenit orationibus nostris autem suam diuina misericordia, ut quid eruditus postulandum, sequamini & aspectu oblatum. Nobis una causa substatu, ma iustitiam est, ut periculis capere, ut si respondu, si reverentium Patrum constituta seruentur, quoniam quæ inter si iustitiam credulitate non deserpant; equum est, ut simili obseruatione subsistant.

Sed ut diuini inuocantur: & si ipse, vinita causa quid inuenit. In ipse, quæ via ad beatissimum Petri Apostoli diuina venire consuetudine. Habet itineris tui ducem, quem te iam sequi asserit, Chalcedone habitum pro vii quæ continentur. Jam te quoque quod idem amplecti testatur ei, beati Leonis redentem de qua conuincatur. Hæc si placet, ac si desensio dicitur inuenit placet; hoc est, quod tunc studi à perfectione vota sustinet. Si sunt enim illa aduersus Dei & legi eius inuenit venerabilium Patrum congregatione disposita, ut quæ quæ in communionem sequatur, tam tunc latenti seruetur in sua damnatione contentum: non sunt igitur nota, quæ consensu exequatur, sed temporibus illis iustitiam iustitia Patrum constitutione seruamus. Hortamur ut que fratres, & inuenit tuam; Dei nostri misericordia adueniat pulsanus, ut ab omni te hereticorum contagione, Acacium cum sua sequentium conuincendo, abluentem, vna nobiscum Dominici corporis participatione poscatur. Si nobiscum vinita se predicat, ut nobiscum non vinita contentum; Tuorum nobiscum quæ venerantur, acceptem, fructibus quæ distellam, habuerit. Vnde integra vestri aliquam habet distantiam; & vni Dei vinita esse non potest, nisi in confessione vinitate, cultura.

Quod propter salutem te fraternæ charitatis affectu, petitionem tuam inuenit (sicut sperasti) religiosissimis vinita Cermae & Ioanne Episcopo, Felice diacono, Diocetiano, & quæ illud præbitero, significamus esse completam. Hæc vero quibus fuerit mandata nostris ante allegationem eorum, si cogites, audenter agnoscat. Hæc pacem inuenit iustitia, quæ se persequitur, professione suscipitur. Impet ergo, fratres charissime, gentium nostrum; & tunc ad nos per eueritæ fidei tue remitte precationem, ut per te vinita deus exemplum, hæc per legatos ad Ioannem Patriarcham Hormisdæ. Quod autem dum Romæ ita tractentur, conuincatur ab eodem ipsum Hormisdæ litteras acceptæ, ad eundem has reddidit breuiores, quæ sic se habent:

Hormisdæ Episcopus Ioanni Episcopo Constantinopolitano.
Ea quæ charitas tui destinati litteris significauit, agnouimus; & gratulamur ad conscientiam nostram fides tue iustitia peruenisse: optantes, ut inuicem tua, quam vinitam esse cupimus, plenam Deum nosse in ea Ecclesiasticam pacem conuenire dignetur esse tunc, cum inuenit animo superna multitudine usum plumb: quia Imperator inuenit inuenit ad hoc præsentia diuina inuenit electionem, ut per eum Ecclesiarum inuenit inuenit tantis temporibus desiderata promittit. Quapropter licet quæ per fidei vinitate facienda sunt, inuenit qui vinitam iustitiam nos possunt, legatos tamen dixerimus, quæ ratio causæ poscebatur, quibus horantibus, quæ iam prieda à nobis significata, & quæ super iterata sunt, ad assistunt, Domino nostro au dunt perueniant. hæc ad Ioannem.

Quod vero idem Hormisdæ Papa optime sciet, plurimum conseruare ad pacis conciliationem, Constantinopolitanum demerere clerum, quem non ignoraret pro arbitrio vinitum mouere populum posse, tantisque vno momento consistere discordias, ut eorum iustitiam ipsius Imperatoris (quod pluribus exemplis vidimus) in dilectum adduceret: hoc quoque & manifestissimis præuenit litteris non prætermittit. Ex tunc ipse quidem æque per breues ad Archidiconum & reliquos eiusdem Ecclesie clericos scriptæ verbis istis:

* festinere XIX.

XX.

c Hormisd. epist. 33. XXI. HORMISD. EPISTOLA AD IOANNEM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANVM.

XXI.

d Hormisd. epist. 30.

Fragmentary text from the adjacent page, including the word 'Ecclesiastici' at the top and various lines of text below, partially obscured by the gutter.

Hormisda Episcopus Theodosio Archiepiscopo Constantinopolitano & Innocentio Episcopo ad patriam

Quia non solum divina competenter excolimus, que si dem vestram laborare non possit: nam tempore obdormi-
tatis, quo sibi miseris san. Catholica reserpare possit. Ecclesia
que enim noster animus vestrum potest obtineri in unum
quodammodo communitate depulsa. Gaudium praesentium
in salute affluenti incommoda: quia Deum nostrum qui reme-
dit fuit aduersus opprobria: quia itatem vestram noluit, sed proba-
re. Nam si transiit tempore in mala cum presentia, que diuina
esse non ambigitur, retribuitur in compenso: qui dubitat an
plura vos precor in futurum, quam nos ere potuisse aduersitas?
Et immo pro statu fidei Catholicae nunquam sollicitudo nostra
cessauerit, tamen strenuissimi Principis laetis affectibus incitari,
legati deservire curamus, quorum officio, Deo auctore, in his,
quae sepe mandamus, suscipi non dubitamus esse. Et
ideo competenter dicitur, vt Ecclesia Catholica hoc praecipuum
vestro libertati non nisi postquam offerre: quatenus ipsi omni-
bus, quae dederunt potuerunt, in vna, quam semper optauimus,
et maxime pacis, Deo nostro laudis referre sine cessatione
possit, haec dicitur ad Theodosium Archiepiscopum &
religiosam clerum Ecclesiae Constantinopolitanae. Hor-
misda

Quid vero qui pietate fulgebat, & auctoritate in an-
tae regia praesentibus Iustinianus hoc tempore Comes Do-
mesticonum, postea vero successit Iulianus in Imperium,
nos cupi diluimus esse, & post primas ad Hormisdam
Papa in dicit eodem argumento litteras, alias quoque
postea ad Iulianum, in illis, quae Romam oblationes Apo-
stolorum Pontifici offerentis per ipsum Romanum
Pontificem: magnam ex his sumptus Hormisda de pace
conclaudenda sollicitudinem, quam obrem qui binas ab eo ac-
cepit litteras, totidem diuersis tamen de ebus epistolas
reddidit, quarum prioris est eodum a: Litterarum ve-
luti scripturam, &c. sed satis nobis sit hic describere
posteriorem, quae sic habet b.

Hormisda Episcopus Iustiniano V. l.
Magnitudo vestrae litterae sanctae fidei plenam amare sus-
cepimus, quibus ad sperandam apud vos praedicationis apostoli-
cae libertatem, opportunitatem nobis prouenisse diuinitus
uoluit. Pudeo inde inuener Deo nostro agimus gratias, qui
ad tam pulchram remedia & tempus uobis & animam dedit.
Et nos quidem propter ista agnoscimus ordinari, postquam
si deus diuina manifestat Imperium, qui se ad componen-
dam Ecclesiarum pacem misit ordinatum. Ego restat, vt
venerandi Episcopi partis Orientalis, in eadem libelli sermo, ad
gratiam peruenire se referent effectum. Patet veneranda
via ueneranda: nota sunt optatae remedia sanitatis. Sa-
crosancti, qui Catholice pacem desiderant, professionem
Catholicam non recusant. Non enim opus est partibus
vires corrigi, sed radicibus amputari. Insuper igitur, sic
et carnis: vt merces apud Deum vestra, quae de bono ope-
re mercedem habet uitium, de perfectione consequatur effectum.

Agimus quidem vestrum talem missa ad nos referatur al-
loqui, vt ad plenitudinem boni propositi non multum indige-
at: vestri tamen desiderii, ea qua spem dedit ora-
tione, amplius accendit ardorem: & audiuimus gaudium imple-
re, quae nos iam diuinitus arbitri amur. Hinc illi, quod
deuotum verum Apostolum quousque suppliciter obsecramus,
vt uobis, per quos integrari membra sua, sancta iam sperat
Ecclesia, & effectum Deum ceterum, & salutem tribuat longio-
rum. Nos quidem vestri animi obsequentes, viros direc-
tione ad sapientiam sub Apostolica dispositionis ordinatione
committimus. Vestrum est, vt sicut nos bona intentioni deesse
uoluerim, ita eos apud nos optatum referre sanctorum effectum.
Munus vestrum ueneranda sacrosanctae acceptum: quod amplius
beato deo Apostolo sacrosanctae acceptum: si per vos optatum Ec-
clesiae recipere uoluerim. haec Hormisda ad Iustinianum.

Magnus quidem Dei beneficio (vt diximus alias) fa-
ctum uenerimus, vt tantae legationis tantorum uirorum in
causa tanti ponderis misse veterem in hanc diem seruata
sunt monumenta, vt nihil ferme perierit: vt plane con-

tingat, eiusmodi frequentia epistolatum, quae libet
ipsis legentem, perfectius scire cuncta, quae in eodem
causa contingerint, quam qui eodem tempore uixere,
sed has epistolas mitame confecerant: et quibus haud
mediocriter omnem parcel legem iustitiam comparatur, si
eas cunctis prudens lector accurate & non oscitantiter
curiosum perlegat. Interea porro in eis licet summam
Hormisda in rebus agentis solentiam, quam nihil omni
ex parte inuentam reliquerit, quo missa legatio o-
portet referre concordiam. Nam praeter illa, quae di-
cta sunt, quod idem dicit Hormisda, & pluribus esse
doctus exemplis, uoluerim a bitrio res prospere pro-
gredi, uel inerti sceleris: vt qui essent apud Iustinianum
Augustinum, potentiores, sibi litterarum commercio
conueneret, ad eodem epistolas dedit: nam non
ad Iustinianum tantum, quos uidentur litteras scripsisse,
sed & ad alios fere uicibus clarissimos uiros de eodem
legatione scripsisse, ut ad Celerem atque Parriciam in hunc
modum b.

Hormisda Episcopi. Celeri & Parricio VV. CC. a patri.
Quoniam pro uobis nostris consideratione de causa fidei Catho-
lica minime tacere possumus, tamen ad hanc partem scire
sumus Principi magno opere directis assatibus nostrum intravit sta-
dium, pro eum legatos uoluntati ad eum. Et quia huiusmodi
de causa solum Ecclesia subleuari debet auxilio; saluantes uos
cultu atque honorificentia componendi possumus, vt pro Ecclesia
pate allegationes eorum, qui directi sunt, apud omnino iere-
missimi Principi aduenire: siquidem uestra uelut inuoluntate
non parua retribuiti subleuati, cum omnipotenti Deo nos
gratias persolvere de uobis operibus fuerit. haec Hormisda.
Extant & ad eundem Celerem litterae in com-
mendatione legationum, quae incipiunt: cum necesse fue-
rit, &c.]

At non satis ipsi fuit, eos, quierant Constantino po-
li apud Imperatorem magistratui admonuisse: sed uol-
uit eos etiam, qui degerent in prouincis, per quas lega-
ti transiret, etiam, ad opus hortari. Quod enim sciret
Theodosia eodem transiuros fore legatos: ad eum,
qui ibi gerebat praefecturam, & alios, litteras dedit: Sa-
tis quippe memoretur, ille degeat Dorotheum eius-
dem ciuitatis Episcopum, qui nona communione tan-
tum Romani Pontificis, vt Anastasio morem gere-
ret, se subdixerat? sed & alios ad id ipsum praetandum
induxerat, immo & nimis atque persecutione compu-
lerat, vt quae dicta sunt superioribus tomis significane: ne
igitur per eum turbae aliquae Thessalonicae concitaren-
tur, per breue: has ad eius ciuitatis Praefectum litteras
dedit d.

Hormisda Episcopus Praefecto Praetorio Thessalonicensi & ca-
teri VV. II. a patri.

Lites pro causa Ecclesiastica nunquam sollicitudo nostra ces-
sauerit: tamen Imperatoris ieremissimi sacris assatibus promptum
uicari, legatos cum caelestis misericordiae fauore direximus,
quorum officio bona quae de Principe mente praesumimus, im-
plicatur. Et ideo saluantes amplitudinem uestram cultu &
honore quo dignum est, possumus, vt pro reintegratione fidei ue-
strum commoderet studium, nec tantis Ecclesiarum uicariis uota
temporibus permittatis: quia non est dubium, uelut inuoluntate
uestram fructum tanta laude acquirere, si per eam, quae ab omni-
bus bonis optatur, Dei nostri misericordiae operante, proueniam
hactenus epistola, & quidem opportuno scripta: enim
conxit eisdem legatos Thessalonicae contradicentium
& altercantium turbis plurimum agitari, vt in inferas
suo loco dicitur.

Ad postremum uero clarissimum quoque scemin-
narum Hormisda Papa, dicit ad eis litteras, ad res bene
conficiendam impiorum auxilium: non enim despi-
ciendas eas esse putant, quae tempore persecutionis An-
astasio Imperatoris, pro Catholica fide non solum ste-
terunt inconculsa, sed & uirorum animos perstare in
sententia suaserunt, atque in pietatis officio continerant:
vt plane acciderit, sicut tempore Domitiae passionis,
cum Apostolis fugientibus, mulieres Domitium Ie-
sum nunquam uel: ad obitum deseruerunt, ita in tanto

XXVIII. AVLICOP IMPERATO RIS LIT- TERIS HOR MISD. PR. S. VNIT. 0 XXIX. AD C. VI. TATVM PR. AF. CYOS FOR MIS. SCR. III. 5. 4 Hormisd. 1918-11. XXX. AP. STOLA HORMISD. AD PR. PR. PR. TO XII THES. 52. XXXI. FORMINA. RVN. IV. D. V. M. PRO. P. I. E. C. A. T. H. O. L. I. C. A.

XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL. XLI. XLII. XLIII. XLIV. XLV. XLVI. XLVII. XLVIII. XLIX. L.

...facient. Si praecepta pietas vestra, legatur: & si est in ipso quod ignoratur, aut verum esse non crediderit, dicant: & tunc ostendemus, nihil extra a iudicio Ecclesiasticum in eodem libello esse conscriptionem. Aut si nihil possunt docere, quia non convenit religioni Catholicae, tunc nobis in cambio probare.

Relictus est libellus sub conspectu Principis & Senatibus. Nos statim subuenimus: Dicant praesentes quatuor Episcopi, qui adsunt pro persona Constantinopolitani Episcopi, si has, quae in libello leguntur, gestu Ecclesiasticum minime continentur? Responderunt omnia vera esse. Post quae nos subuenimus: Domine Imperator, & nobis grandem laborem Episcopi abstulerunt, & sibi convenientem rem fecerunt, dicere veritatem. Mox clementissimus Imperator his, qui astant, dixit Episcopi: Et si vera sunt, quare non facitis? Similiter & aliquanti de ordine Senatorio dixerunt: Nos laici sumus: Dicite vos vera esse: Facite, & nos sequemur, haecenus res gestae eius diei, relatione Diocletii significatae, qui & de reliquis mox subdit:

Intermissa seria quarta, Episcopus Constantinopolitanus in Palatio suscepit a nobis libellum, et imprimi quasi tentans epistolam potius facere, quam libellum (quod quidem maioris id sibi videretur esse dignitatis: nam libelli vix plerumque offeruntur a lapsis). Sed non post multa certamina hoc convenit, proevium modicum facere, & subtingere mox libellum quem admodum vestra beatitudo dicitur. Libellus auctus proevio sic habet:

Domino meo per omnia sanctissimo & beatissimo fratri & comministro Hormisdæ, Ioannes Episcopus in Domino salutem.

Redditi vobis litterae vestrae sanctitatis, in Christo frater charissime, per Gratianum clarissimum Comitem, & nunc per Germanum & Ioannem reverendissimos Episcopos, Felicem & Dioscorum sanctissimos diaconos, & Elandum presbyterum: latatus frater de spirituali charitate vestra sanctitatis, quod unitatem sanctissimarum Dei Ecclesiarum secundum veterem Patrum requirit traditionem, & lateratores rationabili gregi Christi animo repulsare solent. Certe igitur scito, per omnia sanctissime, quia secundum quod vobis scripsi, vna tecum cum veritate sentiens, omnes a te repudatos hereticos renno & ego, pacem diligens, Sanctissimas enim Dei Ecclesias, id est, superioris vestrae & novella istius Romae vnam esse accipio; illam sedem Apostoli Petri, & istius Auguste civitatem vnam esse desino.

Omnibus actis a sancto illo quatuor Synodi, id est, Nicenae, Constantinopolitanae, Ephesinae & Chalcedonensis, de confirmatione fidei & statu Ecclesiae assensio, & nihil turbare de bene tudeat patior: sed & conantes aut enixos usque ad vnum apicem pluciorum perturbare, lapsos esse a sancta Dei generali & Apostolica Ecclesia, & tunc verbi recte dicti evidentem vtem, per praesentia scripta haec dico, haecenus ad libellum fidei appositum a Ioanne proevium. Libellus autem professionis a legatis oblatas Romae a Hormisdæ Pontifice missus, itale habet.

Prima salus est, recte fidei regulam custodire, & a Patrum traditione nullatenus deviare: quia non potest Domini nostri Iesu Christi praetermitti sententia dicens. Tu es Petrus, & super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam. Haec quae dicta sunt, rerum praesentium effectibus: quia in sede Apostolica ininvulsiabilis semper Catholica & Apostolica religio, De haereticis fide non cadere cupientes, & Patrum sequentes in synodis constituta: anathematis amos omnes heresi, praecipue vtro Nestoriani hereticum, qui quondam Constantinopolitane urbis Episcopus damnatus in concilio Ephesino a beato, Callisto Papae vrbis Rome, & a venerabili viro Cyrillo Episcopo Alexandrinae civitatis: & vna cum illis anathematis amos Eutychetem & Dioscorum Alexandrinae civitatis Episcopum, damnatos in sancta Synodo Chalcedonensi, quam venerantes sequimur & amplectimur, quae sequens sanctam Synodum Nicenam, Apostolicam fidem, predicavit. His coniungentes Timotheum parricidam, Aethiura cognominatum, anathematis amos, & huius discipulum & sequacem in omnibus Petrum Alexandrinum similiter condemnantes.

XLVI. RECITATA. TYR. CO. RAM IMP. LIBELLVS. QVI EXCIPIENDVS. ESSET.

XLVII. b. Estat in ter epist. Hormisd. XLVIII. LIBELLO APPELVIM. PR. QOEM. VII.

XLIX. L. FIDELI LIBELLVS OB. LATVS AB. HORMISD. SCHISMATICIS. C. AD. 11. 15.

Ita peritica, hic prociptum reperimus. Primumquam Apollolice sedis legati Constantinopolim pervenissent, quæstio oborta est inter eos Scythiarum monachos atque Victorem duonam proflorem Synodi Chalcedonenfis. Cum vero Scythiarum monachis eandem Victorem accularent hæretici Nestorianæ, dedistuntque ad veritatem bellum sedis Apollolice legatis cum Constantinopolim pervenissent, necnon Iohanni Constantino-politano Episcopo: apud eosdem cum adversus Victorem actum convenissent, ipse Victor, quo fe omnino Catholicum esse monstraret, coram ipsis iudicibus professus est, se credere, quæ continet Chalcedonenfe Concilium; quæque habet epistola S. Leonis ad Flavianum, recipereque patet: Scythiarum scripta ad Victoris, Nestorianam. Sed cum ex adverso Scythiarum monachi reclamarent, hæc non sufficere ut eius emanaret ab omni suspitione hæreticorum Chriſtorum cunctis: displicuit legatis monachorum catholici suffragio, quam negaverunt admitti debere, allerentes satis esse profiteri Chalcedonenfe Concilium, ut qui a Catholicis demonstretur, abque aliqua ad-ditione verborum. Illi vero eiusmodi legatis passim repulsi, indignati, appellandum putarunt a sententia legatorum ad ipsum Romanum Pontificem, apud eundem accusarunt Victorem & Nestorianum, & conque-ſturi de ipsis Apollolice sedis legatis, quod eundem Victorem ut Catholicum recepissent: Sicque hi furere peccati, Constantinopolim recedentes, Romam fe contulerunt ad Hormisdam Pontificem. Hæc quidem omnia accepta sunt ex relatione Dioscori legati ad eundem Hormisdam, quem inferius suo loco ponemus, ubi de eisdem Victoris causa sermo erit: cetera enim modo prosequenda est causa Scythiarum.

Verum antequam ulterius progrediamur, vnde ius d m Scythiis monachis quarant occasio, ut minime iusta esse putarent ad fidem Catholicam affirmendam aduersus Nestorianum errorem profiteri Chalcedonenfe Concilium, nisi appositum ad iram, quo quis expresse assereret, vnum de Trinitate crucifixum: ex Dioscori Episcopo in prefatione ad epistolam Procli Constantinopolitani ad Armenos, quam rogante Feliciano Pastore in Latinum vertit, postillum intelligere, ait enim: Temporis Antistiti memorati, Procli videlicet, Theodosio Imperatore Regente Rempublicam, per Syriam atque Armeniam discipuli Theodosii Mesopoliensis curato Episcopi præsum fidem, corrupto Symbolo, rudibus populis exeri sunt intumare, calidissima subditate beatam Trinitatem se vnum esse esse predicantes, ut Christum Deum nostrum conditorem vniuersitatis, vnum ex Trinitate nullatenus faterentur: vnde sequitur hæc scripta sua temeritate asportata, ut quia Christum constar verum esse Deum ad Dominum, quatuor personas in tribus asseruerunt, duasque Dei Filios proculdubio predicarent. Sed hæc impetratiore Pontifex inspectum obſervans, deuit Christum Deum nostrum & a principio Verbum quod Deum vnum de Trinitate esse, &c. Actum de his est superius quinto Annualium tomo. Porro cum ista acciderent in Chalcedonenfe concilio, à quo plenissime factum Catholica veritati aduersus hæreticos Nestoriani & Eutycheis abſque eiusmodi assertionem sententia: eam ad di velle eodem sacrosancto Concilio sine alicuius esse recipendam Catholicæ fidei professionem abſque eius assertionem nimis durum vnum est legatis Apollolice sedis, valde que periculosum, ignominiosum vero ipsi Oecumenicæ Synodo. Vnde eadem iterum significare Romano Pontifici, necessarium putauerunt: scigitur a priori relatione mense Episcopo, tertio Kal. Iulias eodem argumento ipsi legatis ad Hormisdam Papam litteras conferre, quibus primo de causa Ecclesiæ Antiochenæ, inde de reliquis eum redderet certorem. Fuisse autem tertiam vel quartam hæc epistolam à legatis sedis Apollolice scriptam post intam cum Ecclesia Constantinopolitana concordiam, ipsi in ea legatis cessantur, quæ in ista relationis ita fe habet:

Cum Dei miseretia, quo ordine & qua cautela communi

causam in Ecclesia Constantinopolitana, iam alio litera per scriptum vestrum Pollicem directis vestra beatitudine cognovimus. Et similiter in alio litera non semel, sed seculando, qualia emitti huiusmodi religionis tentant, significare curavimus: ut nihil se ad illam aut cogitatum faciendum, quod lateat beatitudinem vestram. Et ut nobiscum cum Dei adiutorio, quicquid in Constantinopolitana Ecclesia est ordinatum. Non trebam gaudia spiritualia, quæ celebrantur & celebrantur Catholicis, ista pigram, mox hæc de Ecclesia Antiochena:

Causa Antiochena Ecclesiæ ordinationis non solum nobis laboris fecit, sed & gravis tribulationis: quia homines seculantes impedimentum facere generatim vitas diversis diversis impedimentum asserunt. Vnde etat proposito de his, qui & suspenderunt de amathemate in prædica Ecclesiæ ordinare factorem. Non profuerunt autem vultu fessum unum indium palam dicentes: Omnes qui se ad Apollolice communicant, Nestoriani sunt: & magis illa non debent credere, quomodo videntur ad communicationem se ad Apollolice reatant. Eui ychanorum hæreticorum eiusmodi erat allectio, & in ore eorum solita verbi calumnia, Orthodoxos omnes, qui sacrosanctum Chalcedonenfe Concilium profiterentur, vocare Nestorianos, multo magis autem in ipsum Romanum Pontificem, qui in hoc præteris laborabat, nec quem quam in communionem recipiebatur, nisi fidem Catholicam ab eodem Concilio comprobata profiteretur. erant, inquam, huiusmodi Euty, huiusmodi falli prætextus, ut se ab eorum communionem se gregarent. Sed pergit: Post multas afflictiones, & pene in tres menses à Patribus prostrata certamina, postquam Imperator sua auctoritate Pauliano nomine presbyterum de Ecclesia Constantinopolitana elegit Episcopum fieri in Ecclesia Antiochena, diuersi inter alia & hoc testimonium d' ipso, quia duobus annis in Antiochia positus, non mediocriter sequebat Senore hæretico: fimo ita & omnes Catholicos confabulant. Et omnia ista de persona præditi Imperatoris se promissis ad vestram beatitudinem relaturum hæreticos de causa Antiochena: mox vero subdunt de monachis Scythiæ malorum omnium at hitec is verbis:

Hæc tamen tribulationum promissores & socii & vitas Ecclesiam impedimento monachi de Scythia fuerunt, qui postea hoc & asserunt, adgenerati ab omnibus nihil pacis cogitare ad beatitudinem vestram incurritur, sperantes sequeperere, & per litteras vestras se sui intentiones confirmate. Isti de sua pronuntia Episcopum accusant, inter quos est Paternum Tomitanæ civitatis Antistes, Petitiones oblatentes: & scilicet ipsi Principi & domini Vrbani Magistri militum ipsius frequenter ad audientiam cause conuenerunt, non quasi volentes nos in hæ negotiis occupare: quia nobis sunt ante oculos beatitudinis vestre accepta, quibus negatis, ut causa tantum, cui vobis annis intenti, nullis alio negotiis miscerentur, sed sperantes se, intentionem eorum parari, ad hoc descendimus.

Et quia nobis de laboribus, illis nullam suscipientibus rationem, nihil proficiat ab eis, quo tendebamus: elementissimi Imperator in conuictis & abſque, vobis & nos interſeruit, Paternum præditi Episcopum & magistrum vrbis Vrbis ad avum reduci ad gratiam: aculatoris quoque eius suo præcepto Episcopo suffragari. Monachi vero cum similitur, ad conuictum querentur, seque lapsi, maluerunt de civitate discedere, quam ad concordiam peruenire. At quanto in dicrimine ob eosdem circumstantes monachos constituta esse Catholica fides, standitur ab ipso Rom. Pontifice, idem legatis ista iudicantes decernant: Præditi monachi ad istam venientes, obsequant a capitula proponere habent, inter quæ & vnum de Trinitate crucifixum continetur, sperantes ista conformari ex auctoritate beatitudinis vestre, sicut & in alijs litteris significavimus, & modo hoc dicimus, ut nulla novitas à sedis Apollolice scribatur: quia & nos ante Imperatorem & ante Senatum hæc indicavimus, dicentes: Extra Synodum quatuor, extra epistolam Papa Leonis nec dicimus, nec admittimus, quicquid non continetur in præditi Synodi. Aut: Quod non est scriptum à Papa Leone, non suscipimus.

Quia fructus de vobis nosse qualemis non tatem scribere, pauerit illud intum, quom illud quod factum est per Eutycheum. Sufficere debet Ecclesiæ, quod per sexaginta annos ab Eurythei vique modo sustinuit. Nolin quod vnum est, scripti-

XXCVI. DE CAUSA ECCLESIAE ANTIOCHENÆ.

DELECTI ONE PAVLI ONIS CONSTANTIN. THEOD. REG. 27. PAP. 7. NYMPHIC.

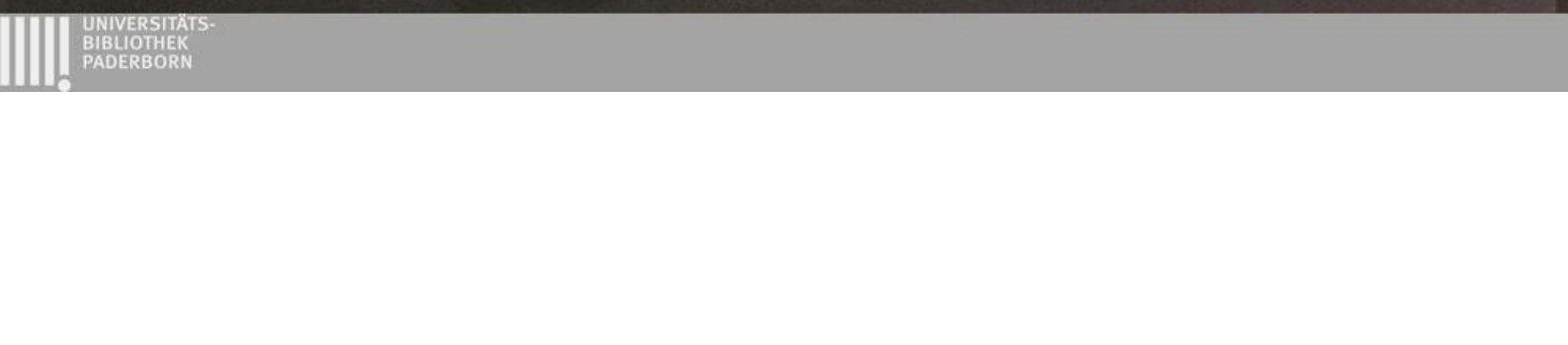
XXCVII. DE MONACHIS SCYTHIÆ TRINITY. HIC DELECT. CECIDIT.

XXCVIII. PERIDI NOMACH. PGR II DIDVIT.

XXCIX. VIZIOM. STYLEDEN. DA NOVI TAB.

* Extat in ter Horn epist post 65. locum. XXXV.

Ecclesiastici. Tr... 177... 178... 179... 180... 181... 182... 183... 184... 185... 186... 187... 188... 189... 190... 191... 192... 193... 194... 195... 196... 197... 198... 199... 200... 201... 202... 203... 204... 205... 206... 207... 208... 209... 210... 211... 212... 213... 214... 215... 216... 217... 218... 219... 220... 221... 222... 223... 224... 225... 226... 227... 228... 229... 230... 231... 232... 233... 234... 235... 236... 237... 238... 239... 240... 241... 242... 243... 244... 245... 246... 247... 248... 249... 250... 251... 252... 253... 254... 255... 256... 257... 258... 259... 260... 261... 262... 263... 264... 265... 266... 267... 268... 269... 270... 271... 272... 273... 274... 275... 276... 277... 278... 279... 280... 281... 282... 283... 284... 285... 286... 287... 288... 289... 290... 291... 292... 293... 294... 295... 296... 297... 298... 299... 300... 301... 302... 303... 304... 305... 306... 307... 308... 309... 310... 311... 312... 313... 314... 315... 316... 317... 318... 319... 320... 321... 322... 323... 324... 325... 326... 327... 328... 329... 330... 331... 332... 333... 334... 335... 336... 337... 338... 339... 340... 341... 342... 343... 344... 345... 346... 347... 348... 349... 350... 351... 352... 353... 354... 355... 356... 357... 358... 359... 360... 361... 362... 363... 364... 365... 366... 367... 368... 369... 370... 371... 372... 373... 374... 375... 376... 377... 378... 379... 380... 381... 382... 383... 384... 385... 386... 387... 388... 389... 390... 391... 392... 393... 394... 395... 396... 397... 398... 399... 400... 401... 402... 403... 404... 405... 406... 407... 408... 409... 410... 411... 412... 413... 414... 415... 416... 417... 418... 419... 420... 421... 422... 423... 424... 425... 426... 427... 428... 429... 430... 431... 432... 433... 434... 435... 436... 437... 438... 439... 440... 441... 442... 443... 444... 445... 446... 447... 448... 449... 450... 451... 452... 453... 454... 455... 456... 457... 458... 459... 460... 461... 462... 463... 464... 465... 466... 467... 468... 469... 470... 471... 472... 473... 474... 475... 476... 477... 478... 479... 480... 481... 482... 483... 484... 485... 486... 487... 488... 489... 490... 491... 492... 493... 494... 495... 496... 497... 498... 499... 500... 501... 502... 503... 504... 505... 506... 507... 508... 509... 510... 511... 512... 513... 514... 515... 516... 517... 518... 519... 520... 521... 522... 523... 524... 525... 526... 527... 528... 529... 530... 531... 532... 533... 534... 535... 536... 537... 538... 539... 540... 541... 542... 543... 544... 545... 546... 547... 548... 549... 550... 551... 552... 553... 554... 555... 556... 557... 558... 559... 560... 561... 562... 563... 564... 565... 566... 567... 568... 569... 570... 571... 572... 573... 574... 575... 576... 577... 578... 579... 580... 581... 582... 583... 584... 585... 586... 587... 588... 589... 590... 591... 592... 593... 594... 595... 596... 597... 598... 599... 600... 601... 602... 603... 604... 605... 606... 607... 608... 609... 610... 611... 612... 613... 614... 615... 616... 617... 618... 619... 620... 621... 622... 623... 624... 625... 626... 627... 628... 629... 630... 631... 632... 633... 634... 635... 636... 637... 638... 639... 640... 641... 642... 643... 644... 645... 646... 647... 648... 649... 650... 651... 652... 653... 654... 655... 656... 657... 658... 659... 660... 661... 662... 663... 664... 665... 666... 667... 668... 669... 670... 671... 672... 673... 674... 675... 676... 677... 678... 679... 680... 681... 682... 683... 684... 685... 686... 687... 688... 689... 690... 691... 692... 693... 694... 695... 696... 697... 698... 699... 700... 701... 702... 703... 704... 705... 706... 707... 708... 709... 710... 711... 712... 713... 714... 715... 716... 717... 718... 719... 720... 721... 722... 723... 724... 725... 726... 727... 728... 729... 730... 731... 732... 733... 734... 735... 736... 737... 738... 739... 740... 741... 742... 743... 744... 745... 746... 747... 748... 749... 750... 751... 752... 753... 754... 755... 756... 757... 758... 759... 760... 761... 762... 763... 764... 765... 766... 767... 768... 769... 770... 771... 772... 773... 774... 775... 776... 777... 778... 779... 780... 781... 782... 783... 784... 785... 786... 787... 788... 789... 790... 791... 792... 793... 794... 795... 796... 797... 798... 799... 800... 801... 802... 803... 804... 805... 806... 807... 808... 809... 810... 811... 812... 813... 814... 815... 816... 817... 818... 819... 820... 821... 822... 823... 824... 825... 826... 827... 828... 829... 830... 831... 832... 833... 834... 835... 836... 837... 838... 839... 840... 841... 842... 843... 844... 845... 846... 847... 848... 849... 850... 851... 852... 853... 854... 855... 856... 857... 858... 859... 860... 861... 862... 863... 864... 865... 866... 867... 868... 869... 870... 871... 872... 873... 874... 875... 876... 877... 878... 879... 880... 881... 882... 883... 884... 885... 886... 887... 888... 889... 890... 891... 892... 893... 894... 895... 896... 897... 898... 899... 900... 901... 902... 903... 904... 905... 906... 907... 908... 909... 910... 911... 912... 913... 914... 915... 916... 917... 918... 919... 920... 921... 922... 923... 924... 925... 926... 927... 928... 929... 930... 931... 932... 933... 934... 935... 936... 937... 938... 939... 940... 941... 942... 943... 944... 945... 946... 947... 948... 949... 950... 951... 952... 953... 954... 955... 956... 957... 958... 959... 960... 961... 962... 963... 964... 965... 966... 967... 968... 969... 970... 971... 972... 973... 974... 975... 976... 977... 978... 979... 980... 981... 982... 983... 984... 985... 986... 987... 988... 989... 990... 991... 992... 993... 994... 995... 996... 997... 998... 999... 1000...

nostra sub nomine praedictorum venerabilium constructam illustrare & illuminare large dignemur; signiscentes, quod nullum nobis maius beneficium, nisi manum vestrae potestatis, homine beatissime Pater, quam si hanc nostram petitionem adimpleremus. Subito autem iter arripiente praedicto Agente in velum, etiam dux pallia ferica ad ornatum altaris sanctorum Apostolorum duximus: quae suscipientes, efficaciter precibus vestris, nostri iubere iugiter facere memoriam. In ceteris Iustinianus ad Hormisdam, Scias autem, teste Procopio 4, ecclesiam illam titulo Honoris fuisse nominatam: nam ipse ait: Principio Iustinianus sanctis Petro & Paulo templum extruxit iuxta regiam aulam, ab Hormisda vniuersum deuotum; ubi, priusquam imperaret, domicilium fuisse. Apoc Procopius, qui praetermissa Iustiniano templum extructum illud fuisse, antequam Imperator creatus esset. Quod vero ad titulum Hormisdæ spectat, patet esse credere ab eo denominari voluisse ecclesiam Apostolorum, à quo priusquam accepserat (vt dictum est) sanctitatis expedita.

Quod autem ad monachos pertinet: duas alias eadem argumentum, nempe de controuersia exciata per eundem Scythiae monachos idem Iustinianus ad eundem Romanum Pontificem epistolas dedit: In quarum posteriori per eundem qui supra Eulogium missa, inter dignas alias sententias sic habet de auctoritate et aequae maiestate Apostolicae sedis, cuius sit probare verae acque Catholicae dogmata, & in ambiguis ferre sententiam; cum ait:

Pill semel enim diuina misericordia donatam Ecclesiam Catholicam uoluntatem, quidam afferunt, Christum filium Dei Dominum nostrum pro nostra salute carnis crucifixum, vnam de Trinitate deitatem pro iudicari: quod si suscipiendum sit, paterna pronuntiatione uenerunt vestra iustitiam suo scripto, quid sciam, quidne super hoc vitare debeamus, nisi certiorare dignetur, quoniam verba uoluntate facere dissolutionem: nam se huius inter Catholicam omnes uice probatur: inuicem uigilant uoluntatem suscipiunt laborem; sanctae uenerabilis Pater, etiam in hoc, si aduersos vestros sequentes, quorum memoriam & amplectemini, & ueneritis Pontificatus ornati; & de hac intentione liberos nos peratere reddere & sciamus. HEC ENIM CREDIDIMUS ESSA CATHOLICVM, QVOD VESTRO RELIGIOSO RESPONSO NOBIS PERUIT INTIMATVM, &c. Intellegis quidem lector, Iustiniano dignam, cum tunc esset mentis compos atque praefatae pietate, sententiam; ex qua perspicue satis quisque percipere, manne tangere potuit, quanta esse soleret in Theologicis controuersis definiendis Apostolicae sedis auctoritas; vt quod ab illa esset definitum, illud apud omnes Catholicum haberetur.

De ipsius nos actum Scythiae monachis Constantinopoli Romam resurgentibus ad Hormisdam Pontificem, antequam rescribi eis gessas aningamus, narrationis ordo postulat, vt quae ab ipsis acta sunt, antequam Constantinopoli recesserint, eadem accuratius recenseamus. In primis autem ex his, quae dicta sunt & inferius dicentur, plane comperitur signis haud obsecutis, & argumentis minime dubiis, eosdem ipsos Euychia, nos fuisse haereticos, ita tamen, vt qui speciem praeferebant Orthodoxorum, ipsam Euycherem cum suis declarantibus oppugnatu uideri uoluerint. Se plane ipsius uisum hoc tempore negotium agendam esse, cum ubique de prostrata Euychiana haereticis Catholici triumpharent: Veriorum sane calidiorumque commentum, vt dum uigilaret in haereticam Euychianam insurgeret, ueluti manu porrecta eandem erigerent labefactam, ut tentarent sacrosanctam Chalcedonense Concilium, dum nostra adiectione uerborum roboraret illud uelle calide simularet: cuius rei causa & scriperunt libellam fidei quae legatis Constantinopoli agentibus obtulerunt, exat ipse quidem, etique ipsius huiusmodi inscriptio est:

Dominum uirum beatissimum Germano & Damiani Episcopi, Felicitati & Dioscuro diacocho, Blando presbytero, & ymnese legationis legati Apollonia, libellum ab exiguo Maxentio & amoniu qui

nostrum sunt, ita scribit. Ipse autem libellus sic incipit: Quoniam nonnulli uidentur nos contra eos qui intimo proposito uenerabili Chalcedonensi Concilio fidem uoluntari euertere, Patrum praesere sententias, &c. Verum dum simulat pro Synodo Chalcedonensi inire certamen, eam conuincit priorius euertere. Eiusmodi plane esse noscuntur motus haereticorum, vt omnia proditorie agant, & accepta testera Catholicorum, inter ipsos Catholicos minime uideri uelint, vt contra fidem Catholicam aliquid proditorie minus machinari possint. Mira uerit tunc magis lector, cum uideris dolo & fraudis ipsorum tam perspicue per factas; quas haud facile qua ex eorum scriptis deprehendat, nisi prius totius re gestae historiam accuratae perdiscat. Intellegis itaque ex promenda historica ueritate, ex ipsi, inquam, continuata rerum gestarum serie ex Hormisdæ & aliorum epistolis contentis, horum impollutas, dolo, atque fallacias; quae si presentem uirum praeterant, mox deceptas, eosdem ipsos uere esse Catholicos, immo & aeternos fidei Catholicos defensores facile iudicabit; vt pluribus enenit, quos uere de his dicta sunt à nobis atque dicenda lateant.

Sic plane accidit, vt cum adeo dolosa arte fucata extemporis scripta; haud satis fuerit Lynceis habenti oculos, Coehle uino diserto & Catholica fide pollenti, qui eundem scripta, uisus ex ipsis titulo inscripta Maxentii natus, eadem primus post Fulgentii opera eadem & laudans, esse haereticorum hominum partium minime intellegit; cum insignitum opus nomine orthodoxo euulg; auctore plene laudauit in praefatione, quam in opedi fronte perspicuum cunctis affixit. Ita quidem ipse candido atque simplici animo haereticorum omnium alioqui ualensissimus oppugnat, quod minime competere haberet omnes epistolae de eadem controuersia uero citat; datus; cum praefertim ex ipsorum alere ipse fidem credidit Hormisdæ datam ad Polycarum epistolam. Quod enim uideret hominem grauisimam sententiam perstringere Euycherem atque Nestorium, & ueluti exurgere defensores pro Synodo Chalcedonensi, nullam putauit dolum sub agnito uolo pacis, proculque abesse existimauit, vt propugnator filias, et post fer eundem sacri Concilii demolitor.

Iterepta tenuit uas impolitor (vt & iam esse) uano quodam praetextu declarande sententiae Concilii Chalcedonensis, quae dam adiectione, vt hoc possit ipsum standus perdere & damnatam haereticam resisteri, religionis quae simulans donum, alieum equum Troianum ad Catholicam fidem expugnandam dimouit, cum pro defensione Orthodoxae fidei, Orthodoxa simulata ut compingere scilicet, que in us oculos clauderet hostium euniceo amatorum, sic simulans ad robur & firmitatem Chalcedonensis Concilii, episcopo declarationem illa esse adiectione uerba, quibus diceretur, Vnus de Trinitate esse crucifixus: quam sententiam (vt uideamus) legati ipsi Apostolicae sedis gentes Constantinopoli, praefertim rescriendam esse putarunt, ut prope quam namquam Patres in Synodalibus sententias uisissent; darent enim sciebant sub melle uesentium; & errorem occultum sub pitorum inuolutio uerborum sente ita tumque celari, atque foueri aspidum oua asserdione Catholicae fidei. Sic illi quidem summa arte doloque secundum Chalcedonensis Concilii definiti onem profertur uideri uoluerunt, duas esse in Christo naturas indiuide & inconuulse coniunctas in vna eademque persona; atque ad omnem etiam suspensionem tollendam Patripassianae suae Theopaschitarum haereticis, non simpliciter uiam de Trinitate passam, sed addiderunt esse passum in carne.

Que quidepi noua & haecenus post Chalcedonense Concilium insuitata penitus ac proinde suspecta ab ipsis assera uerborum sententia, licet in aliis bene cognitis Orthodoxis à quibus omnis impolluta suspicio penitus tollerabilis uideri potuerit, in istis tamen iure fuit penitus condemnanda, dum ea ad impugmandum Chalcedonense

a Principi de Quod Iustinianus impudicus.

MCVIII.

b Extat in: s. 1. 1. Rom. Hormisd.

ILLY 1838 CATHOLICVM, QVOD ROMANO PONTIFICI PROBITVS DEISTI TVM.

XCIX. DE REBUS GESTIS MONACHIS SCYTHIAE CONSTANTINOPOLI.

c. 1. dicitur à Quod Iustinianus post Eulogium scripta.

C. LIBELLVS MONACHORVM SCYTHIAEVM LEGATVS OBTLATVS.

Concedentes... nonnulli uidentur nos contra eos qui intimo proposito uenerabili Chalcedonensi Concilio fidem uoluntari euertere, Patrum praesere sententias, &c. Verum dum simulat pro Synodo Chalcedonensi inire certamen, eam conuincit priorius euertere. Eiusmodi plane esse noscuntur motus haereticorum, vt omnia proditorie agant, & accepta testera Catholicorum, inter ipsos Catholicos minime uideri uelint, vt contra fidem Catholicam aliquid proditorie minus machinari possint. Mira uerit tunc magis lector, cum uideris dolo & fraudis ipsorum tam perspicue per factas; quas haud facile qua ex eorum scriptis deprehendat, nisi prius totius re gestae historiam accuratae perdiscat. Intellegis itaque ex promenda historica ueritate, ex ipsi, inquam, continuata rerum gestarum serie ex Hormisdæ & aliorum epistolis contentis, horum impollutas, dolo, atque fallacias; quae si presentem uirum praeterant, mox deceptas, eosdem ipsos uere esse Catholicos, immo & aeternos fidei Catholicos defensores facile iudicabit; vt pluribus enenit, quos uere de his dicta sunt à nobis atque dicenda lateant.

CI. BOCHLE-VEFDIOIT E BULLVM MAXENTII, A VOE LAY DAVIT.

CII.

CIII.

Conci-

Conci-

Concilium cognoverunt calide ab ipsis inferri, cum
eo ad firmitate supplicandi in contemderent, ipsum fa-
crosam. Quam Concilium iustitiam ipso, esse dicerent
impugnare. Proinde de cuius tunc tunc edicti postea
insuper (vix plerumque) bonum sentit pariter (Iosephus)
abbatibus dicerent vnam Trinitatis personam, esse pas-
sam in carne, excludere receptum in Ecclesia personam
nomen doloie conantes: nec non etiam (quod obiter
videri potest) sic vnum de Trinitate in carne natum &
passum dicerent, ut nulla habita proprietatis vocum di-
stinctione: sicut Deum, ita divinitatem natam & passam
dicerent: prout quae paulo post dicenda erunt palam o-
stendunt. His igitur & aliis pluribus ex causis, quae di-
cuntur, est ista in aliis fidei Catholica bene perceptis
(vix dicitur) toleranda videri poterant, in his tamen
fortem omnino cogenda.

Supra quidem, ut dicitur, & de illa causa, quibus cum
legati, non ipse Imperator Romanus Pontifex Hormisda
(vix suo loco poterit) & alii insignis nominis Orthodoxi
personam, eam sententiam de passivo ex Trinitate mi-
nime nec potest esse parantur: quas de his fuit diffi-
cultas, recitat Ferrandus d'aconus Garthaginensis in
epistola ad Anatholium Ecclesiae Romanae diaconum,
verbis istis: *Exoritur aliquando triplicem me intellexisse
verbum, quae dicitur quodam de his sententia cogere. Tri-
nitatis, qualem scriptura non intercedente, alia esset Trinitas,
et alia quae vnum esset de Trinitate: sicut alius est Pater, alius est
Filius, quando de Patre Filius efficitur: & alia civitas, aliusq;
domus, quando de civitate efficitur alius, & paulo post: Secunda
veritas de unitate videtur, volentes dicere vnum de Trini-
tate passum, ne dicitur substantia fieri passibile videatur. Et
insuper: Tertia dubitatio causae est, ne dicitur, vnum de
Trinitate passum, in passum accipiatur dicit, Quis vnum? Et re-
spondetur: Filius, dicitur iterum: Ergo si vnum est Filius de Tri-
nitate, vnum est Trinitas, Filius est Trinitas, aut Trini-
tatis Filius? Respondetur: Deum dicit: Quomodo est quis
vnum vnum de Trinitate, cum non sit vnum deum, nisi Trinitas?
haec quidem Ferrandus huius temporis doctor Africanus
tamque estimari potest, ut & Romanae Ecclesiae diacono
nomen ipsum de eadem questione consulendam putarit,
nec dicitur etiam Orientis Severus Scholasticus Constans
opolitanus tunc vixisse perhoras id ipsum egerit.
Tu vero his adde & quartam causam, quam superius i-
dem auctor ingerit his verbis: *A quibusdam dicitur: Eu-
tychianus prae dicitur in Chalcedonensi Concilio, eam
sententiam, quae esset vnum de Trinitate,
esse passum, non itaque respondendum, quasi panem vene-
no corruptum. Certe quidem neque Eutychanus, neque
Eutychanus cum patris peritus Anatholius Imperator,
ne dicitur est eam sententiam recipiendam ab Or-
thodoxis ita vehementer studio ingessissent, nisi al-
quod in ea latere scissent occultum malum, quo darma-
ta eadem de doctrina Eutychiana haeresis resuscitaret: id
dicitur est nam quae superius ex epistola Dioscori ad Hor-
misdam, non Eutychanus tantum & ipsius discipulo An-
tholium esse sententiam, sed & Anastasium Imperatorem id
ipsum eorum esse, ut diceretur ab omnibus vnum de
Trinitate passum.**

Sed et, dices, in id ipse adeo impensio studio Anasta-
sius inveniendus? Ex illa quidem etiam scias causa, quod
cum semper ipse ab Orthodoxo populo fuerit traditi-
tione, nec Trinitate adderet praeter Ecclesiae morem,
ut superius in toto frequenter factum vidimus ipse
male respiciens, aliunde ad blasphemiam libi aditum
pauca non paravit, ne ipse si nolent acciperet Orthodoxi,
ut eodem Trinitate caneretur, Sanctus Deus, San-
ctus Filius, Sanctus immortalis, qui crucifixus es pro
populo, in verbis, quod id ipsum ex eorum sententia si-
gnificare potest, dicens dum proponeret, nimirum vnum
de Trinitate passum: cum tamen Eutychanus per vni-
tatem vel singularitatem, substantiam acciperet, & non
personam; vel si personam divinam certe humanae
naturae exspectat, quam negabant post aduersionem
duarum naturarum in Christo, dicens ex dua-

bus naturis, & non in duabus naturis Christum con-
sistere.
Eadem ergo ratione, qua Orthodoxi contra dixerunt,
ne ex hoc Trinitate ascriberetur, restiterunt etiam, ne vnum
de Trinitate passum simpliciter diceretur. nam cum in
Trinitate adicerent: Qui crucifixus es pro nobis, & quae vni-
tas exprimebatur: ut idem esse ipsius Eutychanus videre-
tur diceret: *Vnum de Trinitate crucifixus, & in Trinitate adde-
re: Qui crucifixus es pro nobis, Trinitatem enim non ad vnam
personam, sed ad ipsam integram personarum Trinitate
tem referri debere, fuisse omnium Orthodoxorum sen-
tentiam, testatur sanctus Iohannes Damascenus in tracta-
tione, quam de Trinitate scripsit. Haec sunt igitur causae,
quibus ab his potissimum Scythis monachis Eutycha-
nae haeresis infamatis ea minime esse accipienda, legati
dicerent. Ita quidem cum isti agere, qui Chalcedonense
Concilium ad iudicium apposito minere vellent,
pessimas persequerentur. Cum vero res postea inter Catho-
licos transacta esset, Catholici cum sensum ex verbis elice-
re, additis aliis quibus, quae omnem possent obstruere ac-
cesserant aditum, ratio temporis postulat, ut suo loco
dicendum sit.*

Sic igitur eadem ipsorum sententia omnino repe-
lenda atque refellenda tunc fuerat, cum ipsi ab i-
illis verbis Chalcedonense Concilium non posse subsi-
stere, calumniose lactarent. At quae ista tanta arro-
gantia? quae tanta prociacia, auctarium apponere audere ad
sacrosanctum Concilium Oecumenicum sexcentorum
triginta Patrum? Si vere ex animo fidem Catholicam
(vix gloriabantur libellis oblati) profiteri cupiebant, ut
vere crederent vnum naturam humanae naturae con-
iunctam esse indivisibile, inconfuse, & inconvertibiliter;
cur non more sanctorum Patrum dicebant, vnam per-
sonam Trinitatis, Verbum ipsum esse passum in carne,
in vno supposito duas naturas indivisibile coniunctas de-
clarantes, magis quam (quod nemo aliquando post
Concilium Chalcedonense dicitur) vnum de Trinitate
in carne passionem subiisse? Cur inquam, vnum sim-
pliciter diceret malent, quam vnam personam in duab.
naturis, rem ipsam dilucide ac sincere demonstrantes? Sed
audi inanes illorum praetextus? in responsione enim ad
epistolam ad Possessorium Maxentium illorum corophy-
us ista habet, dum in dicitur in auctorem ipsius episto-
lae verbis istis:

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

Annal. Eccles. 1. om. 7.

CVI.

CVII.

CVIII.
NOMINE
PERSONAE
QUOMODO
ABVIAN-
TYR. HA-
RETI. GIG.

CIX.

CIX.

CIX.

CIX.

CIX.

CIX.

CIX.

CIX.

CIX.

CIX.

CIX.

CIX.

CIX.

CIX.

CIX.

SVIII

Exat. inter epist. Hormisd. rom. & epist. Rom. Pont.

CX. Exat. inter epist. Hormisd.

Hormisd. 57. 76. DEVS. NON DIVINITAS NATA AT. QVS PATER.

CXI. EGATIO SCYTHARVM. NACHORVM AD AFRICANOS EPISCOPOS.

CXII. SCYTHARVM NACHORVM AD AFRICANOS EPISCOPOS.

Epistola ad Hormisdam a ex eorum fidei professione hanc verba recitat: *Credimus quia vnica diuinitas & humanitas quae facta corpora est, non tantum in vno non est diuinitas, sed nec in patre, nec in matris, nec in patre separata est, in quibus veritas obiecta, cum vnitatem dicit vnitatem diuinitatis nempe substantiam, non personam: & ex aduerso audi, quid dicit sanctus Iohannes Damascenus: At quod diuinitas huius facta, aut incarnata est, aut humanitate se induit, nisi quoniam vnitatem illud certe diuinitas, diuinitatem humanitatis in vna suarum personarum vnitatem esse.*

Quanto autem haec effunditur praedictio Catholice veritatis bene illi verbis Diocletus legatus significat, sed bene ad Hormisdam & Ceteros (inquirit) *seruatis si subtiliter attendatur intentis ad quanta haec verba dicuntur, & haec male possunt distingi. Etsi scilicet in vno diuinitas, in vno genitum est. At quae inest alia? audi ipsam Hormisdam in fidei confessionem, cum haec ait post multa, scribens ad Iulianum Imperatorem: Qui aliter habet, necesse est aut diuinitatem in multa diuinitas, nempe vt tres substantias dicat, sicut tres Deos, aut specialiter passionem ipsi essentiae Trinitati imponat, haec Hormisdam ex ipsorum nouitate verborum demar. Intellegis, lector, quomodo versipelles sub praetextu quodam impugnandi Nestorianos, Eutychemian haereticum, & calice anteo Babylonis impii blasphemias propinat: quamvis ne degerentur haereticam in libello, quem legatus dederunt, quam in aliis suis scriptis, verba Catholice videntur Chalcedonenis Concilium velle erigere potius, quam deprimere.*

At quantum studuerint impii isti videri potest, atque enarrauerint, quod non essent, praedicari Catholice: ex eo quoque intelliges, quod cum Romae interea degerent, atque viderent periclitari deducam in iudicium, ad lapidum Lydium, quam haec tenus aluissent suam ipsorum Orthodoxorum nominis estimationem: quo alibi, ubi minime cogniti essent, eandem excitauerunt, illud inere consilium, vt ad Africanos Episcopos, inter quos magni nominis huius temporis confessor, etiamque Ecclesiae Africanae doctor sanctus Fulgentius inuenerat, legationem mitterent, darentque a se nullo legato fidei Catholice per capita distincta professionem ipsi probandam: cum & in ea, quam ad eosdem dederunt epistola, usurpauerunt dolose nomen totius Orientalis, immo vniuersalis Ecclesiae, quo illos facilius ad ea, quae scriberent, confirmanda et edoceret, ipsorum autem epistolae exordium sic habet:

Dominus sanctissimus & cum omni veneratione nomen eius Diacano Fortunato, Albano, Orientis, Boetho, Fulgentio, Iamario, & ceteris Episcopis, & in Christi confessione deo patri, ex quo Petrus diaconus, Iohannes cognomento Maxentius, Leontius, Iohannes, & ceteri fratres in causa fidei Romanam duxerunt.

Vita & peruersitas, sancti Dei Ecclesiae specialiter credimus profuturum, a qua de incarnatione & dispositione diuina nobiscum vniuersa sancta Ecclesia Orientalium antiquam Ecclesiam defendens, qui praeus & iniqui argumentis antiquam Ecclesiam fidei in quatuor non essent, sanctitati vestrae suggerere, atque de hoc consensum vestra beatitudine suppliciter promereri. Quia in nullo sanctam gloriosam, confessionem vestram credimus dissentire, praesertim cum vna vobis scriptam sanctam Dei Ecclesiam vegetari minime dixerimus. Nam enim parua, immo potius vana latitans vniuersa si complectimur Orientalis, si sanctitatem vestram iuxta, immo magis Catholicam nenerint in omni consensu, quod attendimus. Vnde suppliciter petimus & obsecramus beatitudinem vestram, quatenus diligenti examinatione, ea qua inferimus, certitudinem, dissentientes, vt deest verissimos, & interpedat Christi praedicti ad tres, scriptis sententiam vestram nobis patefacere iubeat: vt si Deo praesente, Catholica fidei communitas & Apostolica obedientia, vestra apud nos, sicut nos confidimus, sacra expositio approbata, & facile tantorum virorum, probatissimarumque, sacerdotum auctoritate manibus iniqua loquentium ora obstruere valeamus, & in sanctissimum Patrum praesentem, Deo, qui non sanctissimam sui confessionem gloriosam, gratiam referamus, damnum sanctissimam & Deo dignissimam. Nam ea qua sequuntur, diligenter

peritum, exploratum, lactens ipsorum epistola ad Episcopos Africanos, quae & apposta est praefatio legitur, quae subiciuntur, de fidei ipsorum confessione capitibus.

Vto quidem in ipso ingresse confiderasse conuictam haereticorum arrogantiam, domus Scythiae monachi (si famen monachi, potius vero circulatoris dicendi & impostores) totius Orientalis Ecclesiae praesententur legatos, & scemque omnes Ecclesiae eadem sentire, ac praesertim populos Orientis. Sed quia distant fratribus, ne quous modo deprehendi possent, quod ipsi essent haeretici, illud quidem aliter excogitarunt, vt non eam proficerent, quam Constantino poli legatis dedissent, vel Romae Honorificae Papae fidei confessionem praesentent, qua dicendam contendebant, non vnam personam de Trinitate, sed simpliciter vnum de Trinitate esse passum in carne; sed Verbi nomen apponere: nam ita in capite quarto: *Trinitas etiam post incarnationis mysterium Trinitas mansit, & quia idem Deus verbum etiam cum propria carne vnum est, quia idem Deus caro eius fit de substantia Trinitatis, sed quia caro Dei Verbi est, qui est vnum ex Trinitate.*

Non potuerunt Episcopi Africani ipsorum ita proditam confessionem non probate, ignari mox in Orientem & Romam delatae contentione, cuius nulla profus est mentio apud Fulgentium, qui omnium nomine collegarum ad ipsos reticuit, nullam suspitionem sub verborum inuolucro occurrat fuisse blasphemiam, ita dicitur, quem penitus quaelionem reliquit; vti autem ipse verborum ambiguitatem, vobis persone vult, cum vt vere Catholicus dixit capite decimo: *Vna est Trinitate persona Christi Dei filii vnica, vt non saluatur carne conceptum, & natus, &c. haecque & alia & de postea esse Ecclesiae Catholice praesentis & Apostolicae Romanae confessionis, ingenue protestatur vt plane a recte credendi linea vel latum (quod alium) vnguem delessit, inuicem non possit.*

Hoc quidem bonum saltem pegit nobis Scythiarum perfidia, vt eorum interpellatione sanctus Fulgentius scripsit egregium illum de incarnatione Verbi & gratia & libero arbitrio commentarium plane ac eum, in quo inter alias gemmas nitet & primario Romano Ecclesiae illa sententia tanto digna de hoc: *Duarum, inquit, in agnosum luminarum, Petri scilicet, Pauli, verbi tantum similitudinem vadij illis, a se, vnoque deo, a corpore suo Romano, qua mundi caput est, tenet & dicit Ecclesia, & tenet, cum ea Christianum quibus & aduersitiam nihil sustinere crederet, & ad salutem non dubitaret consistere, haec Fulgentius, qua vna sententia, vbi celsus vibrato fulgore, coloris omnes Nonantiam confusantur.*

Sed quid interea, cum Romae monachi iidem mortarentur? Primum omnium, antequam ipsorum impietas peritus patefacta fuisset, vt vindicet Catholice fidei progrediantur accitatos Victoris diaconi, necnon Dioconi, a quo ipsi Constantino poli rei criminis haereticis constituti fuissent: quomodo etiam ipsi Hormisdaz Pontifici eosdem monachos Scythias diuitius Romae destitute vique ad reditum legatorum, pro ut idem Pontifex reddidit, a se his ad Iulianum litteris, docet de.

Hormisdaz Iulianum illustri, Eulogio viro clarissimo sicut nostro deserente, litteras celsissimas vestras suscepimus, eoque remane, delatum periuocantes, sollicitationem vniuersam synodalem Scythias monachos allegasse plurima, qua nos vobis velle respicere non possumus: sed legatorum nostrorum Deo auctore, festinamus aduentum: pro qua et vos in vobis credimus retinendos, a qua nunc ipsi ordinatione dissentiant. Amplitudinem vestram tamen retinere consensimus, quod de ipsi nobis praeterito tempore litteris distimulatis scripserit. In quorum allegacionem, non legatos remittimus, competenter facimus instruiti, si quae reprehensione dignam cognitionem nostram operari, necesse est, vt vna et tene omni Ecclesiastica distipule. Subdicit his Hormisdaz de Victoris diacono, quem fidenter monachis ad ipsam Romanam Pontificem accusauerunt, cum ait:

CXIII.

CXIV. VIGILANTIVS PRO OMNIBUS AFRICA NIS EPISCOPIIS DE GAUSIT.

CXV. DE FRINA TV ECCLESIA ROMANAE VIGILANTIVS.

CXVI. SCYTHARVM NACHORVM AD AFRICANOS EPISCOPOS.

Hormisd. epist. 44.

CXVII. HORMISD. IVSTINI DE RESTANTIA MONACHIS ROMANIS.

Vide

Ecclesiastica... (Right page content, partially visible)

Ecclesiastici

Victorem patrem, qui dicitur perhibere habere officium, cum sibi in vobis monachi viderentur accusari, vel alios, qui per vos ad se venissent, ordinati domini filij vestri dicitur, imperatoris, ad vobis, vobis fugerentibus, dicitur: ut vobis sit allegatum: et de quibus conpudant, nos profuso agnoscere. hanc ad Iustinianum Hormisda: ex quibus inter alios, ad Romanam Ecclesiam tribunal omnes accessum habuisse, ipsum vero Urbis Episcopum desisse iudicem videretur contronacturum, ad quem conpudant ex Syria monachi casam auctori, si demque alio Constantiopolim degentibus diem dicitur. Sed de questione Victoris inferius. Extraxit alie littere eisdem Hormisda ad eundem Iustinianum datæ hoc anno, mense Septembris, in quibus de recentibus monachorum aliam afferit rationem his verbis: Præterea monachi, qui venisse Romam significasti litteris vestris, ad propria mox reverti meriti. Sed quia sub testificatione potestate dicitur dicitur, per ipsos in itinere paratas, vicia sustinere se posse affirmari, volentes reverti Constantiopolim: passim non sumus volentes expelli. Quapropter necesse habuimus, venientes legatos in vestra inquirere, quare vera sciatis, inter eos fuerit commotus, et sic dicitur. Ita quidem vsque ad quatuordecim menses eosdem recentos fuisse Romæ, defensionis Mazaril; de qua gemus anno sequenti, demonstrat.

Significat autem Iustinianum ad Iustinianum litteris Hormisda, se petens ab eo reliquias (ut vidimus) mittere: cum hinc habeat ad finem epistolæ: Beatissimum vero Apostolicum Petri & Pauli sanctissimum, sicut religiosissimum quæstus ædificat, per hanc porticem sub omni veneratione transmissimus: oportet ut rationibus eorum, ut merito vestre oblatio & delectatione sint dicitur accepta. Ex duplici namque petenti officio commendati ab eo Pontifice debuit Iustinianus, nempe quod ad S. Petrum misisset oblationem quodque impense coleret memoriam Apostolorum, quos ipsa facta reliquias ad se mitti petisset. Ad postremum hæc ad eum Hormisda: Petimus itaque, ut tam de his, qui venierunt pro concordiâ, quam etiam de incolantibus vestra non nonnulli sollicitudini vestra gaudium, curante pagina gesserunt. De qua quarto Nones Septembris, Eutharicio P. C. Conf.

Quod vero ad ipsos Scythas monachos spectat: cum iusti eorum expectat e reditum legatorum, ipsi malam causam fore deteclat, fugam arripere tentarunt: sed eos Hormisda voluit custodiri vsque ad reditum legatorum. Telligit id quidem ipse Pontifex in litteris datæ ad finem anni huius, nempe tertio Non. Decembris, ad ipsos legatos, in quibus hæc habet in fine b: De personis Scytharum monachorum Iustinianus vir illustris nobis scripsit, quorum exemplaria litterarum fraternali vestra direximus. Quoniam volentes sustinere vestra dilectionis aduentum, & oblationem ipsas se dicerent ferre non posse, tentauerunt illam de vobis discedere, quæ tamen nos sciamus sollicitum existit, quæ de vobis contra eia dicitur volentes agnosere: ut cum reverti, Deo propitio fuerint, eorum error rationabilibus adulationibus corrigatur. hæc Hormisda. At quoniam dicitur a monachis contra legatos aucta, ex litteris Diofcori legati intelligitur. Scripsit autem idem Pontifex, eodem nuncio, ad Diofcorum c: de iisdem Scythæ monachis, qui aduersus eum potissimum dederant contradictionem, quod consuetudinem haberet hereticorum, eo quod recepisset Victorem diaconum, quem iisdem monachis apud Hormisdam venisse recerant Nestoriane heretici.

Cum igitur litteris Hormisda Papæ ex falsa relatione Scytharum quoniam Diofcorus non nihil se permissum sensisset, ad eum referens, quomodo se haberent causa Victoris, in primis enarrat; sed de ne vellet aliqua suspicione apud eumdem Pontificem laboraret, eadem Orthodoxæ fidei confessionem iisdem suis apposuit litteris. Audi igitur historiam epistolarem de rebus quibus cum Victore Constantiopolim, quas suspicatas arripimus. Ipsa enim epistola Diofcori legati sic incipit:

Per Eulogium virum sublimem. & inferius: Significasti mihi ab illis monachis scilicet, conflationem datam, ut non mihi heretici iungerentur. Quos dicunt hereticos, ego ignoro, nisi illos forte, qui Synodum Chalcedonensem suscipiant, quos ego Catholicos dico. Vultur diaconus dicitur, hereticus scilicet: quidem cum isto, antequam nos Constantiopolim ingrederemur, habuerunt intentionem * de vna de Trinitate crucifixæ, & de Christo composito, & de alio capitulo à nobis hic positus: obtulerunt contra ipsam libellum tam nobis, quam Episcopo Constantiopolitano. Convenimus in domum Episcopi, ut inter eos intentionem, qua vertebatur, agnosceremus. Prædictus Episcopus Synodum Chalcedonensem protulit: legit ante omnes vna, que sunt in eodem Concilio constituta, dicens: Præter ista nihil mihi aliud dicitur. Quis sequitur ista, potest inter Catholicos esse. Victor respondit: Suscipio similiter & epistolam Papæ Leonis, & sancti Cyrilli epistolam Synodalem, que sunt in Chalcedonensi Concilio allegata: & manu mea subscribit, & sacramentum confirmo ista me suscipere, & præter ista nihil aliud prædicare: Et si inuenire fuero aliquid extra ista aliud prædicans, nullam circa me peto misericordiam.

Scythæ contra iam hauerunt dicere: Adlatæ & vna de Trinitate. Nos contra alium: Quod non est in quatuor Conciliis definitum, nec in epistola beati Papæ Leonis, nec dicere possimus, nec addere. Disputavit hoc dictum. Victor autem virum sincero animo hæc dicitur, an dolose, quis nosse potest, nisi qui corda cognoscit? Verba ista nos audimus, Dei est animam iudicare. Postea sunt nobis magnificus vir Vitalianus Magister militum inter se & Episcopum Constantiopolitanum vocauerunt prædictum Victorem, locuti sunt cum eo: quod definitum inter se habuimus. & inferius post plenissimam fidei Orthodoxæ testationem, hæc de iisdem Scythis monachis: Mazaril tamen, qui sub Abbate vocabulo dicitur se congregationem habere: si interrogetur, aut cum quibus monachis vixit, aut in qua monasterio, qui sub quo Abbate monachus factus est: dicere non potest. Similiter & si de acerbis dicere voluerit, rem facio superuacuum: cui sufficit semper latere propter conscientiam suam ab omnibus Catholicis damnatam. Data idibus Octobris, Eutharicio Consule, hic finit epistola.

Vidisti igitur, quales fuerint pseudomonachi, qui nouis questionibus vno tempore Orientem Occidentem que perturbant. Hæc attende, ne cum ipsorum scripta legis, eorumdem verborum lenocinio capiaris. Sed & vidisti nebulonum artem; qui sub sanctitate monachi habitus latentis heretici, eo vsque progressi sunt, ut Hormisdam concitauerint in Diofcorum vnum ex Apostolicæ sedis legatis è latere missis: hæc quidem heretici dolo atque callida fraudulentia. Quæ autem alii Eueychiani heretici hoc tempore vi grassantes egerint Thessalonice, ab omni profus abhorrent humanitate, & vincunt immanitatem. Sed quantum ista fuerint, scripserunt legati Apostolice ad Hormisdam, verum quod tardius eorum perlari sint Romam litteræ, eadem antea idem Pontifex fama percepit, ob eamque causam ad eosdem legatos litteras dedit, quæ sic se habent e:

Cum nos ecclesiasticæ prosperitatis gaudia subleuauerunt, & prope plenam laboris vestri fructum quouis caperemus: repente nos inimica vniuersi, qui repente susceserat, fama confundit: cuius opinionis ordinem, etsi vobis nec dum referentibus, suscipiamur incertum; pro ipsius rei tamen magnitudine credimus non latendum. Itaque perlatum est, fratrem & coepiscopum nostrum Ioannem, dum ad Thessalonicam præcipiendis tantum libellis, qui promittebantur, accederet, in ea plebs irrationabilis seditione concussam, ut extincto primo eo, qui hostium venienti præbuerat, ipse quoque non dissimiliter eade mactatus, & vix sacrosancti fontis reuerentia vindictam enaserit: cuius seditionis initium sub interroganti dolo commenta ab Aristide presbytero narratum exortum. Verum nos, si hoc manifesta sunt, adeo de plebsen querimus. Erit in potestate venerandi principis, temporis sui, & Catholicæ sacerdotii inquirere, quæ tuncbeat reserare consuta. Sed quod ad nos attinet, cura per uigili per vos Deo propitio, desideramus impleri: quia nullum volumus aut non reddita rarique

CXXII. DIOSCORI RELATIO DE REBUS GESTIS CVM VICTORE. * CONCORDIUM.

CXXIII.

SCYTHÆ PSEUDO-MONACHI.

CXXIV. HERETICI PRÆDICI VI APERTI.

C. Hormisdæ epistolæ. CXXV. QUÆ NECTARIA IN IOANNEM ET ALIOS ADMISSA SUNT.

CXXVI. DE MYTENDORO NAM DORO THEO. E. PISC. THESSAL.

CXXVII. HORMISD. DE IVRET C. PARI. VI. ARISTIDES ROMAN. VENIAT.

8. EXIST. P. 1. EP. 1. ROM. FONT. IN. HORMISD.

CXXVIII. RELATIO LEGATO. RYM. DE. REBY. THESSAL.

DE IOAN. NE. LXX. TO.

CXXIX.

CXXX.

CXXXI.

CXXXII.

CXXXIII.

CXXXIV.

CXXXV.

CXXXVI.

CXXXVII.

CXXXVIII.

conceri, que se rectam viam sibi profert, ut sibi a principe ali-

quid sine doctrina, remedia causetur imponi. Nec igitur susceptione vestra supplicationis peragite, ut Theofalonicensis Episcopus, qui sub interrogatorio obtentu Ecclesiasticam pacem protrahendo in locum non tunc dispartire negotio, quantum a vobis suscipere noluit, a Principe ad Priorem directus, ab Apostolica periciat fide doctrinam; & quicquid sibi dubium patet, huiusmodi presentia a nobis inquisitione candidat: se enim probare potest, se Catholica professionem tenere constantem, non malitiose concepta vindicare certamina: sicut nos paratos esse, & bene inquisitum in iudicare, & errantes ad sibi rectum tractamentum scientiam docere, quos si dubitans potestatem non vult experiri doctrinam, nec tuis in simplicitate cordis, que pacis, & religionis causa valentius admittat; in aperta est qua mente vel Divinis scriptis obsequat, vel Orthodoxi Principis exempla condemat.

In hac ergo parte totus susceptionis vestrae altus imminet: quia nec illi alia possunt ratione salvari, & unitate plebi sub hac melius moderatione causa salvari. Cum quo etiam Aristidem presbyterum dementissimum Principis ad nos venire precipiat: quia (sicut prefati sumus) omnes, quorum pax Ecclesiastica ambiguitate dividitur, simul ad communionem nostram, depulsa mali erroris agritudine, Catholica scientia cupimus sentire medicinam. Præterea nos vi presentia vos contingit scripta suscipere, debetis ad nos de vestro aliquem destinare cum relatione, que universa continet; unde de his, que gesta sunt, vel gerentur, sollicitudinem nostram revocare debeatur. Datatum est, que litteris vestris adiungitur, ne vobis peritorum tarditas possit aseribi. Datatum est Idibus Octobris, Euthymio V. C. Consule. Ut autem tunc magis perceptam habeat, Ioannem istum, quem Theofalonicenses ignominia atque vitio tribus spectare vult, non ex Apostolica sedis legatis Episcopum, ex reliquorum legatorum relatione intelles. Quo enim a pacis auctoribus scilicet diabolo regno suo, qui dominabatur perhibes, spoliari; eo vehementius in ipsos per suos ministros inlanit. At quomodo re vera ipsa facta gratulatio se habuerit, qui remanserunt reliqui Constantinopoli legati Apostolicæ sedis, ne decessent officio, nunciaverunt Romano Pontifici, licet tardius eorum Romanum per la epistola fuerit, nempe quarto Kalendas Decembris, que cum eadem et omnia continet, necessario hic describenda est; cuius sic se habet titulus at:

Suggestio Germani Episcopi, Felici & Dioscori diaconorum, & Blandi presbyteri, ipsa vero relatio est huiusmodi. Magna misericordia Domini, & ineffabilis eius iudicia, qui nihil nocivum dimittit, ut probetis vniuersisque consuetudinis Dorothei Theofalonicensis Episcopo non novum apparuit, nec ad presens saltem, sed si demonstravit, quem olim vera predicatione exauit, quod contra fidem Catholicam semper parturibat scilicet. In alia littera significavimus beatitudinis vestre, que vobis transmissa Theofalonia, vobis non potuimus suscipere. Vix tamen constitutam, post ordinationem sancta Ecclesia Constantinopolitana, vnum ex nobis ad ipsum dirigere: quia hoc sperabat predictum, ut vnum ex nobis post susceptos libellos cum ipso missa crederet, quasi testimonio habere in generalitate se ad unitatem solum Apostolica esse continentium. Esi tarde, factum est tamen, & venerabilem Ioannem Episcopum ad ipsum dirigentes directi est cum ipso & iuniorum electione Epiphanii presbyteri: Germani, venerabilis & illustris Episcopi erat ceteris, & Luminis Comiti Schala ex ordinatione dementissimi Imperatoris.

Qui Luminis tamen cum primo pro ad causam esse Theofalonicam directus, congregata Synodo de parva Ecclesia Theofalonicensi, quæ est in iudicio, expectans secundum promissionem vnum ex nobis. Voluerunt, ipse presentia, libellos facere & subscribere, quod factum est: sicut aut ipsi libellos predictos vii, & veniens Constantinopolim scribitis nunciavit. Dicebatur nobis ab Apocrifario Dorothei, libere dirigere, qui libellos suscipiat: De liberatum est, sicut ad proximam venerabilem Ioannem Episcopum ambulare, ut haberet testimonium suscipere illum. Rogavimus precipuum Imperatorem, ut Comiti Luminis ambularet cum eo: quod & factum est.

Et quia peruenimus in civitatem, nunciatum est Dorotheo per Comitem Luminis presentiam ad se nostrorum. Qui directus Aristidem presbyterum cum alio duobus Episcopis (quos soles scibat aduersarios esse negotii) et nostras videret, cum quibus voluerunt facere primis certamen de libello dicentes: Sunt capitula que debent emendari. Dixerunt nostri, non esse in potestate ipsorum hoc facere: Si vultis facere, Deo gratias, si idem vultu facere venimus salutem vobis, per amabilissimum, Dorotheum post ista verba.

Ad aliam diem convenimus iterum ista loquentes: & antequam propositionem verborum fecisset, ibi non est interitus generata, non in iudicio est: subito populum in locum super ipsum, & duo pueros occiderunt Episcopi, caput etiam frangerunt Episcopo de duobus partibus, & tunc eum dissipaverunt: & nisi misericordia Dei & desensio S. Marci basilica exisset eos de manibus eorum, ibi perierant: liberati sunt tamen quomodo dicitur quia manum publicam superuenit, que eorum potuit, ista & istorum comminationem Dorothei malitia salutaris, qui ante istudum, quam peruenit nostri Theofalonicam, super duos milia baptizavit: Sacramenta tunc erogavit in populo, que postquam ipsi ad tempora suscipere, significans plebi, quia fides vestra innotuit, licillos puerumque, non communionem acciperent ab externis, ac baptizarentur in alia fide, unde iure subicitur:

Ista quemadmodum non habuerat excitare populum: Ista quem non innotuit ad seditionem? Post hoc, ipsum libellum, quem fecerat cum Episcopo, ante populum sedis, dicens: Ego istud vsque ad mortem meam nunquam facio, nec facientibus consentio. Occiderunt & hominem & viderunt ab eis Catholicum, qui nos venientes suscipere in domo sua, qui semper separatus fuit a communione Dorothei propter Synodum Chalcedonensem: in quo talem mortem exercebant, qualem illi, qui sanctam Præterea occiderunt. Ista ad dementissimum Imperatorem peruenimus, & prope in tota civitate Catholicis in locum est propter talia, que contigerunt, sceleris. Promittit sancta clemencia vindicari, & citare Dorotheum: quia nos consensit sumus unitatem eius dicentes: Nulla ratione Dorotheum inter Episcopos, aut in communionem solum Apostolica potest beatissimum Papa recipere: & contra qui voluerunt eum in sua communione recipere, scite se esse reos auctoritate Ecclesiastica. Ista ad nostram beatitudinem vestram & solum nostrum referre, ut nihil vos lateat, quod in istis partibus agitur. Accepta quarto Kalend. Decembris, Euthymio Consule.

Post has autem alie ab istidem legatis redditæ sunt de rebus item Theofalonicensis ab Hormisdam liquet, quibus significabat, iussu Imperatoris Dorotheum eius civitatis Episcopatum malorum omnium instigatorem & auctorem, eundem Constantinopolim. Quibus acceptis Hormisda litteris, de ordinando alio Theofalonicensi Ecclesie Episcopo, ad eos referribus, dat in mandatis, epistola autem, que ab eo data est hoc anno III. Nonas Decembris, ita se habet:

Graviter nos Ioannem Catholicis affectis interitus, quem hereticus Dorothei venia perhibere extulimus. Quos quidem vocabatur Catholicus hospes, qui legatos receperat; ne pures Ioannem Episcopum exintum, quem super ipsos libellos multus constat. Sed perge Hormisda: Nam eundem Dorotheum Constantinopolim iussu Principis dicitur exortum. Adversus quem dominus & sicut nostro dementissimo Principi debet in misere, ne in eadem in civitatem demum revertatur. Sed Episcopatum, quem nunquam bene gerit, bonare depulso, ad eodem loco ab Ecclesia longum relegatur, vel certe huc ad Priorem sub protectione congrua dirigatur. Ad hanc etiam partem cogitare debetis, ne in locum eum Aristides totum mali incensus & consensit, qui milites subventionem ei dicitur: Nam nulli prodest mutari personam, si eundem forma negotia perseveret, sed talem vnum debet eligere, ut de iudicio vestro comita Catholicorum congregatio gratuletur. hæc de his Hormisda. subicit autem istidem litteris eum cum Thomæ & Nicolitri Episcoporum, qui petebant in sedes suas, & quibus eiciti fuerant, restitui. Proelia etiam Episcopo Cezare & Cappadocie æque sede pro loidem Pontifex ad diuini litteras & dedit, nempe ad

CXXX. PRIMVS GONOMISYS HAYD PACIFICVS.

CXXXI. QUA IN LEGATOS POPVLI THESSAL.

CXXXII. DE IOANNE A DORO THEO CONGATATO. IOANNEM.

CXXXIII. DE IOANNE AD HERRATICVS NEGATO.

CXXXIV. QVA DE GERMANO HORMISDAM IN CAUSA THESSAL.

CXXXV. DE IOANNE AD HERRATICVS NEGATO.

CXXXVI. DE IOANNE AD HERRATICVS NEGATO.

CXXXVII. DE IOANNE AD HERRATICVS NEGATO.

CXXXVIII. DE IOANNE AD HERRATICVS NEGATO.

CXXXIX. DE IOANNE AD HERRATICVS NEGATO.

CXL. DE IOANNE AD HERRATICVS NEGATO.

CXLI. DE IOANNE AD HERRATICVS NEGATO.

CXLII. DE IOANNE AD HERRATICVS NEGATO.

CXLIII. DE IOANNE AD HERRATICVS NEGATO.

CXLIV. DE IOANNE AD HERRATICVS NEGATO.

Ecclesiastica

Historia

Chronologia

Geographia

Physica

Metaphysica

Logica

Arithmetica

Geometria

Musica

Grammatica

Rhetorica

Poetica

Philosophia

Medicina

Legis

Historia

Chronologia

Geographia

Physica

Metaphysica

Logica

Arithmetica

Geometria

Musica

Grammatica

Rhetorica

Poetica

Philosophia

Medicina

Legis

